

DE **K** IN KU LEUVEN

RELIKWIE OF GELUKSBRENGER?

Geloof en wetenschap

Vallen ze nota bene te combineren aan een universiteit?

21

Gebed & breakfast

Ook studenten belijden het geloof. Wij gingen op bezoek.

22

Faculteit Theologie

Een perspectief op een van de meest unieke faculteiten van de KUL.

24-25

EDITORIAAL

een ingetogen dialoog

In het publieke debat wordt religie vaak gemarginaliseerd. Wie al eens op twitter rondhing, weet dat religie en vooral katholicisme niet bijzonder sexy zijn. Not done, zo lijkt het wel. Irrationeel in het beste geval, een farce of voorwerp van spot en hoon in het slechtste. Zelfs onze universiteit, officieel nog steeds katholiek, mijdt de term overal op haar website en in haar communicatie. Het katholicisme anno 2017 is vuil.

Dat de Kerk kritiek krijgt, hoeft niet te verbazen. Dat geldt voor alle grootmachten, laat staan een die zoveel schandalen van machtsmisbruik op haar palmares heeft staan. Extreem conservatieve standpunten maken je natuurlijk niet populair. En waren het niet de journalisten van 'The Boston Globe' die de bal aan het rollen lieten over pedofilie binnen de Kerk? Journalisten die de erkenning van het onwezenlijk slachtofferschap mogelijk maakten.

Toch lijkt de tegenbeweging niet het juiste antwoord. Het kind wordt met het badwater weggegooid. Het verhaal dat wordt geschetst is vaak zwart-wit. 'Wij worden door de media enkel gecontacteerd als de Kerk een controversieel standpunt inneemt, of om te reageren op misbruiken', hekelt iemand. 'Maar als we een project in Brussel opstarten rond armoedezorg, dan kraait geen haan er naar.' Bias, zegt u? Hebben media daar niet even goed de plicht genuanceerd te blijven in hun berichtgeving? In het brengen van het hele verhaal?

'De Kerk is een institutie van mensen.' Met mensen valt te praten. Dat is wat Veto ook in deze editie poogt. Een gesprek dat niet zwart-wit uitviel. Niet grijs. Maar kleurrijk.

IN DEZE EDITIE:

Er is Facebook na de dood

p. 6-7

Studeren aan Campus Congo

p. 8-9

In de marge: het luisterend oor

p. 10-11

Festival Transit: de ivoren toren en de bulldozer

p. 12-13

Eens Dichter Bij: Dirk De Wachter

p. 14

De overgang: van campus naar Leuven

p. 18

Dossier K

Wat met de 'K' in KU Leuven?

p. 19-20

Ik geloof dat ik het weet!

Kunnen geloof en wetenschap zij aan zij bestaan?

p. 21

Gebed & breakfast

Ook studenten belijden het geloof. Wij brengen verslag.

p. 22

Offeren we het lam of het schaap?

Katholieke feestdagen domineren nog steeds de kalender. Valt dit te verantwoorden?

p. 23

In de Naam van de Vader, de Zoon en de Faculteit

Een blik op de bijzondere faculteit Theologie.

p. 24-25

Losing my religion?

Of hoe zit het met geloof bij de modale student?

p. 26-27

Navraag:

Khalid Benhaddou

door Jan Costers

SPLINTER

Over rotte appels

Inderdaad. Nog een column over Weinstein en zijn wanpraktijken. De talloze artikels ten spijt, verschijnt er voor mijn part elke week een nieuwe hierover. Omdat we het niet mogen laten voorbijgaan.

Een paar weken verontwaardigd reageren om het dan hetzelfde lot als de Ice Bucket te geven staat gelijk aan het falen als maatschappij. Een paar weken later lijkt het echter al vergeten. Oude koeien ondertussen. Er zijn immer nieuwere en leukere gebeurtenissen.

Maar kijk: de grote boze Weinstein heeft nog maar net de media verlaten of een nieuwe Hollywoodiaan heeft zijn positie ingenomen. De reactie van de sterren op het witte doek ging van onbegrip en afkeuring tot 'wir haben es nicht gewusst'. Een eenzaat als Scott Rosenberg die zijn medebewoners van Tinseltown met de vinger wijst, en daarbij zijn rol in de cover-up niet verzwijgt, verdwijnt snel naar de achtergrond. Ook in België krijgen we reacties. In zijn opiniestuk verklaart Adil El Arbi zich te schamen een man te zijn. En haalt hij aan dat moslims zich telkens moeten verantwoorden wanneer er weer ergens een aanslag gepleegd wordt. Terwijl de mannelijke bevolking zich over dit schandaal vooral lijkt weg te steken. 'Waar zijn de betogingen, de kreten van mannen tegen monsters als Weinstein?' Het antwoord lijken we te vinden in de column van een andere

Vlaamse regisseur.

In België lopen volgens Jan Verheyen immers geen cinemamogols à la Weinstein rond. Geen mensen die je volledige carrière kunnen kraken. Wanneer vrouwen toch naar buiten komen, worden ze hysterisch genoemd. Snel het probleem weer wegwuiven. Zo zijn wij toch niet, meneer. 'Een paar klootzakken die hun handen niet kunnen thuishouden', dixit Verheyen. De rotte appels in de filmindustrie. Of op universiteiten. Of waar dan ook.

Alleen is dat slechts de helft van het spreekwoord. En laat de volledige leuze nu godverdomme relevant wezen: één rotte appel in de mand, maakt al het gave fruit ten schand. Want dat is wat we doen als we het probleem minimaliseren. Als we misbruikte vrouwen met de vinger wijzen omdat ze niet meteen met hun verhaal kwamen. Als we ons verstoppen achter hashtags.

Want mogelijk nog schokkender dan de feiten die hij pleegde, was Weinstein's oprechte verbazing over de ophef. 'We maken allemaal fouten', klonk het. Alsof het om een schrijffout gaat in plaats van vele vrouwenlevens die hij verpest heeft. Een waanbeeld dat helaas niet enkel op hem van toepas-

sing is. Want de hele mannelijke bevolking heeft zich ooit wel al schuldig gemaakt aan grensoverschrijdend gedrag. En ik zie mezelf daar ook niet als uitzondering in.

Blijven schuren na weggeduwd te worden. Een nonchalante hand op het achterwerk of je handen 'toevallig' op borsthoogte houden in een druk café. Ook dat is grensoverschrijdend. En dan hebben we het nog niet over catcalling, stalken, aanranden of verkrachten. Het was de alcohol, zeggen we dan. Of dat iedereen dat toch doet? Als dat al niet meer mag, zeg.

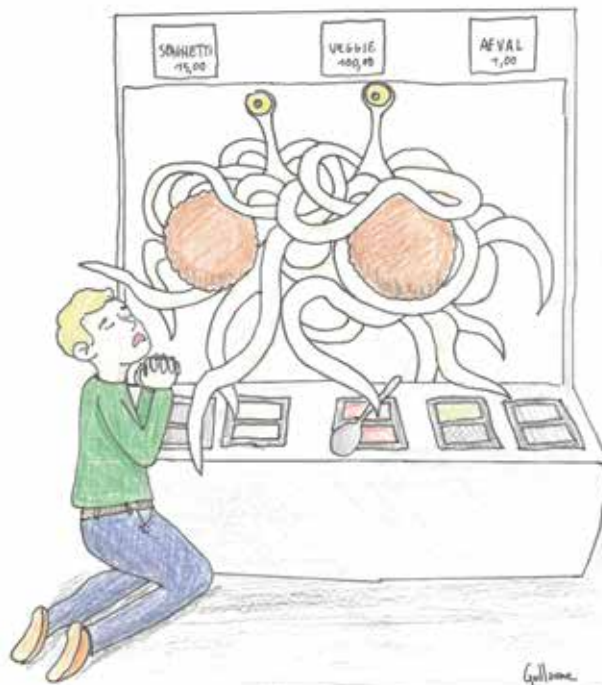
En daar knelt het schoentje. We gaan het probleem niet oplossen door wat enkelingen aan de schandpaal te nagelen, om dan terug te gaan naar business as usual. We moeten de collectieve mentaliteit aanpakken die dit door de vingers ziet, die zegt dat vrouwen hysterisch zijn in dergelijke schandalen, en de daders slechts rotte appels. Omdat het tweeduizend-fucking-zeventien is. Omdat we het vrouwen verschuldigd zijn. Omdat het al lang genoeg geduurd heeft.

De Splinter bevat de mening van de auteur. Ze bevat niet de mening van de redactie.

Cartoon van de week: Guillaume Deprez

Bemide gelovigen,

bid tot de god van de alma

of voel de toorn van zijn prijsverhogingen!

Is het vat af bij Stella Artois?

door Veranika Nazarchuk
tekening: Célia Delandmeter

Sommige studenten hadden het misschien al opgemerkt, maar er lijkt het laatste jaar heel wat op til op de Oude Markt. Zo ruilden cafés Ambiorix en De Weerelt hun Stella in voor Cristal.

Het gegeven brengt ook veranderingen met zich mee. Zo ruilde café De Weerelt recent haar Stella in voor Cristal als bier op tap. Opvallend, want Leuven is de thuishaven van de brouwerij van Stella Artois. Het pilsbier ligt de Leuenaar dan ook na aan het hart. 'Mijn thuis is waar mijn Stella staat', zo gaat de leuze. Heeft dat dan niet meer zoveel belang, waardoor cafébazen lossen omspringen met tradities, of speelt er wat anders?

Wegsnoepen

'Het was een lange tijd nogal stilletjes op de Oude Markt', vertelt een cafébaas ons, 'maar de laatste tijd komen er ineens heel wat nieuwe cafés en eettententjes bij.' Dat brengt ook meteen veel beweging. 'De bierbrouwerijen pikken dat op', zegt hij. 'De een begint wat klanten weg te snoepen bij de andere, waardoor die andere wakker schiet en er een opbod ontstaat.'

Dat creëert gunstige omstandigheden voor de cafés en zo worden er al eens koopjes gedaan. 'Biercontracten duren meestal ook vijf jaar. Wanneer die vervallen kijk je altijd wel naar eventuele betere contracten', luidt het.

Bij café De Weerelt bevestigen ze dat. Brouwerij Alken-Maes kon een beter contract voorleggen met een uitgebreider assortiment dan Stella. 'Uiteindelijk is het ook maar een pint natuurlijk. Hier en daar maakt iemand daar een opmerking over, maar de meeste klanten geven daar niet om. Ook voor de toeristen betekent het niet zo veel. Ze willen gewoon Belgisch bier.' Omgekeerd kan het ook. Zo wist AB Inbev

café Giraf over te halen om van Cristal op Stella over te schakelen. 'Ons contract vervalt en er zijn heel wat gunstige aanbiedingen. Dat gaf ons een mooie gelegenheid om een overstap te maken', zegt de uitbater. 'Het gaat ook louter om onderhandelingsstrategieën en niet om goede smaak, want het zijn allemaal goede bieren.'

Ook Ambiorix serveert Cristal, omdat het pand een tijd geleden werd opgekocht door de brouwerij. Een van de barmannen heeft er zo zijn visie op: 'Heineken probeert via Alken-Maes Cristal sterk te pushen.' Alken-Maes is namelijk de eigenaar van het van oudsher Limburgse Cristal, en maakt op haar beurt deel uit van de Heineken-groep.

'Het maakt weinig verschil welk bier het was als het er aan het eind van de avond weer uit komt'

Of de Oude Markt deel uitmaakt van dat plan is minder duidelijk. 'We hebben de ambitie om Cristal nationaal op de kaart te zetten. Voor de Leuvense horeca hebben we geen specifieke plannen. Maar net omwille van de herlancering van Cristal zien we dat uitbaters ons vaker spontaan contacteren, ook in Leuven', klinkt het bij Alken-Maes. 'Dan gaan we met hen in gesprek en kijken we hoe we kunnen samenwerken. Dat was ook het geval op de Oude Markt'. Dat Alken-Maes zo een klant bij Stella overstag deed gaan, weegt niet zo zwaar op het vertrouwen bij Stella Artois. 'Het gebeurt

altijd dat brouwers en uitbaters onderhandelen, maar dat er recent cafés op de Oude Markt kozen om Stella Artois in te ruilen voor een ander pilsbier kunnen we niet bevestigen', luidt het bij Stella Artois.

'We zijn zeer blij dat café-uitbaters in het Leuvense nog steeds kiezen voor de biertraditie uit eigen stad. De verankering blijft voor Stella Artois zeer belangrijk, het is onze thuisstad.'

'Zo lang er Stella is'

Ook Primus wordt vertegenwoordigd op de Oude Markt, onder andere in Rock Café en café Blackwood. Ook die panden zijn eigendom van een brouwerij, Primus dus in dit geval. Met De Professor als uitzondering op de regel: 'vroeger hadden wij Stella, nu al heel lang Primus. We hechten er niet zoveel waarde aan, omdat we uiteindelijk een cocktailbar zijn. We krijgen daar ook niet echt reactie op', luidt het daar.

De Leuvense studenten nemen het zich niet ter harte. 'Zolang het merendeel van de cafés Stella blijft verkopen, vind ik het niet zo erg', zegt een caféganger van de Vesper. 'Ergens is het ook een goede marketingtechniek, omdat verschillende mensen verschillende bieren lusten.'

'Het maakt weinig verschil welk bier het was als het er aan het eind van de avond weer uit komt', merkt een feut op die met zijn doop bezig was in de Ambiorix. Toch zijn er ook studenten die trouw blijven zweren aan hun geliefde Stella en een pintje Cristal nog steeds niet kunnen smaken.

Rouwen en sterven op het internet

Er is Facebook na de dood

Het behoeft geen extra uitleg dat ons leven in toenemende mate op het internet plaatsvindt. Het doet nieuwe vragen oprijzen: wat gebeurt er met ons digitale dubbellevens wanneer ons leven ophoudt?

TEKST: SHARI DEDIER & NELIS JESPERS / BEELD: PJOTR HUBIN

Sinds dit jaar telt Facebook meer dan twee miljard gebruikers. Ook andere sociale netwerksites zien hun gebruikersaantallen jaarlijks stijgen. In toenemende mate delen we ons dagelijkse leven met een brede kring van kennissen en vrienden via het internet. Onze sociale media-accounts worden zo als het ware een extensie van onszelf.

Dat dubbellevens op het internet heeft echter een schaduwzijde. Hoewel precieze cijfers hierover moeilijk te bepalen zijn, werd het aantal Facebookprofielen van overleden personen in 2012 reeds op 30 miljoen geschat. Reken daarbij het feit dat door sociale media niet enkel vrienden en familie, maar ook oude kennissen aanwezig blijven in onze vriendenlijst, en de kans wordt wel heel groot dat we zelf geconfronteerd worden met zo'n 'dood profiel'. Vanzelfsprekend rijst de vraag op wat er precies gebeurt met onze socia-

le media-accounts na onze dood. In vele gevallen blijft zo'n dood profiel gewoon als een digitale geest tussen de levenden staan. Het doet nieuwe vragen oprijzen over de specificiteit van sterven en rouwen in het digitale tijdperk.

Publiekelijk rouwen

Aangezien niemand zit te wachten op een verzoek om een overleden vriend een gelukkige verjaardag te wensen, hebben verschillende sociale media intussen een officieel beleid voor zulke gevallen. Bij Twitter vraagt men een kopie van de

overlijdensakte om het account van een overledene te laten verwijderen; voor Facebook moet je enkel een geverifieerd familielid zijn. Facebook biedt bovendien de mogelijkheid om aan het dode profiel een herdenkingsstatus toe te kennen. De persoon krijgt dan de zin 'ter nagedachtenis aan' naast zijn of haar naam en verschijnt niet langer tussen vriendschapssuggesties of verjaardagsherinneringen. Vele nabestaanden zetten deze stap echter niet. Hoe dan ook heeft dit gevolgen voor de manier waarop we in het internettijdperk met de dood en rouwen omgaan. Waar de dood in bijvoorbeeld het Victoriaanse Engeland bijna een culturele obsessie vormde, werd Pietje de dood in recentere tijden tot het rijk van de taboes verbannen. De nieuwe media lijken van het sterven echter opnieuw een meer publiek fenomeen te maken: meer dan ooit zijn de doden onder ons.

Tegelijkertijd laat het internet niet enkel toe om publiekelijk te rouwen, maar ook om publiekelijk te sterven.

Door berichten achter te laten op de tijdlijn van een overleden persoon, kunnen dode profielen zo zelfs uitgroeien tot een heuse memorialsite waar men publiekelijk kan rouwen. Waar een graf vrij onpersoonlijk blijft en beperkt is door fysieke locatie, kan men via sociale media op elk moment en waar dan ook een snapshot van het leven van onze dierbare overledene bezoeken. Dat publieke rouwen heeft echter ook een morbide keerzijde. De website en Facebookpagina Mydeathspace lijst doden op, gekoppeld met hun bijhorende profiel. In no time vind je zo wat de slachtoffers van de Las Vegas shooting aten met Kerst. Zogenaamde 'donkere toeristen' brengen hen via deze weg een bezoekje. Ook de gegevens van een persoon vergaan niet op het moment dat iemand sterft. Op het internet is niets heilig, en het mag dan

ook niet verbazen dat enkele bedrijven reeds op deze big data azen. Naast het gevaar dat criminelen zo'n dood profiel hacken of kopiëren om nabestaanden te scammen, zijn er ook goedbedoelde initiatieven die een wrange nasmaak kunnen achterlaten.

Zo streeft het bedrijf Eternime ernaar om je herinneringen te bewaren en je op basis van big data en artificial intelligence uiteindelijk zelfs virtueel te laten 'voortleven'. Enerzijds speelt zo'n bedrijf in op de nieuwe trend om meer publiekelijk te rouwen. Gecommercialiseerd sentiment dus. Anderzijds doet zoiets ook filosofische vragen oprijzen rond de eventuele perversie van leven en dood.

Agency in de dood

Tegelijkertijd laat het internet niet enkel toe om publiekelijk te rouwen, maar ook om publiekelijk te sterven. Net zoals we ons leven tentoonstellen via sociale media, kiezen sommigen ervoor om ook hun naderende dood met vrienden of volgers te delen. Reeds in 2008 haalde de Amerikaanse tiener Abraham Riggs het internationale nieuws door zijn zelfmoord te livestreamen – meer publiekelijk sterven kan haast niet.

Minder morbide zijn voorbeelden als dat van de Britse geriater en activiste Kate Granger, die tot vlak voor haar dood in juli 2016 van op haar sterfbed tweette. Op die manier haalde ze niet enkel de realiteit van terminaal ziek zijn uit de taboesfeer, maar nam ze paradoxaal genoeg haar leven terug in eigen handen. Cruciaal hierbij is de agency van de stervende. Waar sociale media vaak gebruikt worden om een mooier beeld van de realiteit op te hangen, weigert de terminale persoon zich zo te laten wegsteken. Hoewel ze gebonden blijven aan hun ziekbed en omringd worden door het onophoudelijke geklapper van ziekenhuisdeuren, slagen deze mensen via sociale media erin hun eigen waardigheid in stand houden.

Zoals op zovele vlakken, toont het internet dus ook op het gebied van de dood en sterven een dubbel gelaat. Enerzijds laat het toe om terug meer publiekelijk te rouwen, wat dan weer de deur openzet naar commercialisatie. Anderzijds geeft het stervende mensen zelf een kans om de controle over hun eigen leven en dood in handen te houden.

'Zodus,

'Mijn vader is gestorven in 2012. Op dat moment was er nog geen policy van Facebook rond mensen die sterven. De eerste dagen dat hij gestorven was, hebben er een paar mensen iets op zijn wall gezet. Maar dat was geen enorme stormloop. Van sommige mensen denk je wel 'pfff, is dat nu nodig':

'De eerste dagen heb ik daar zo nu en dan eens iets op gepost dat bij wijze van spreken iets tussen ons was. Een mop, of een filmpje dat met onze band te maken had. Af en toe ging ik naar zijn profiel om herinneringen op te halen of te zien hoe hij schreef, hoe hij sprak. Ik heb, zeker, in het eerste jaar, ook af en toe een paar dingen op de chat tegen hem gezegd. Ik weet niet waarom ik dat toen deed. Want het is niet dat ik geloofde dat hij er nog was ofzo. Het is gewoon heel intuïtief om dat te doen.'

'Ik ga geen slapende honden wakker maken door te zeggen aan Facebook dat mijn vader dood is. En dat Facebook daar dan weer een of andere melige kutpagina van maakt. 'Laat weten dat je nog aan hem denkt' of van die onzin. Ik heb dus niet echt veel zin om dat in de handen van Facebook te leggen. Dat zij dan gaan bepalen hoe jij ermee om zou moeten gaan.'

'Dat profiel moet morgen niet weg zijn zonder dat wij daarvan op de hoogte worden gesteld. Dus mochten ze zo'n policy hebben, dan zou het goed zijn mochten ze dat aankondigen. Zodat je als familie dan wel stappen kunt ondernemen.'

Een getuigenis van Jens Dissevelt

Studeren aan Campus Congo

‘Een participatorisch initiatief, maar vijgen na pasen.’

door Kaatje Roelant & Ellen D’Hoore / foto: Universiteitsarchief / cartoon: Pjotr Hubin

Wie over de vloer komt in Pangaea loopt letterlijk over de vlag van Belgisch-Congo. Een aandenken aan de aanwezigheid van onze universiteit in de kolonie. Maar wat deed onze alma mater daar eigenlijk?

‘Het is u wellicht niet opgevallen, maar wanneer u dit gebouw langs de hoofdingang in de Vesaliusstraat binnenkomt dan loopt u over de vlag van Belgisch-Congo.’ Met die woorden opende professor Emmanuel Gerard twee weken geleden een panelgesprek rond het koloniaal verleden van Home Vesalius. Het gebouw, nu intercultureel ontmoetingscentrum Pangaea, deed vroeger namelijk dienst als residentie voor de kinderen van kolonials.

Wie op vrijdag de dertiende het panelgesprek in Home Vesalius bijwoonde, weet ondertussen dat de geschiedenis van Belgisch-Congo en die van onze universiteit diep met elkaar verbonden zijn. Ruben Mantels, onderzoeker aan de UGent, bevestigt dat er al vanaf de 19de eeuw relaties waren tussen de kolonie en de universiteit. Er waren studenten die naar daar trokken en ook in de Leuvense onderwijsprogramma’s kwamen de kolonies aan bod. Vanaf de jaren 20 kwamen er dan de stichtingen FOMULAC (‘Fondation médicale de l’Université de Louvain au Congo’) en CADULAC (‘Centres agronomiques de l’Université de Louvain au Congo’), overzeese onderwijscentra van de universiteit, waar landbouwkundig en medisch onderwijs werd verstrekt aan de inlandse bevolking. Beide stichtingen behoorden tot het hoogste onderwijsniveau in Belgisch-Congo’.

In 1954 kwam er uiteindelijk een volwaar-

dige campus. Lovanium werd gesticht als een afdeling van de Katholieke Universiteit Leuven en werd genoemd naar de stad. ‘Lovanium was een echte extensie van de Leuvense universiteit. Het aantal studenten was aanvankelijk zeer beperkt omdat ook het secundair onderwijs zelf in Congo in zijn kinderschoenen stond. In de eerste jaren studeerden er in Lovanium enkele tientallen Congolesse studenten. Maar tegen het einde van de jaren vijftig waren al zo’n 500 kandidaten ingeschreven, van wie driekwart Afrika-

Lovanium was een echte extensie van de Leuvense universiteit’

PROFESSOR
EMMANUEL GERARD

nen’, aldus professor Gerard. ‘De onafhankelijkheid kwam naderbij. België was hier nog niet klaar voor. Aan de universiteit was een nieuwe wind merkbaar’, zegt professor Gerard. ‘De universiteit, die zich van meet af aan had geëngageerd in een paternalistisch koloniaal beschavingsproject, was na de Tweede Wereldoorlog meer dan andere segmenten van de Belgische samenleving ontvankelijk voor de nieuwe realiteiten. Professoren en studenten stonden open voor een mentaliteitswijziging. Onder-

impuls van enkele jongere professoren speelde Leuven zelfs een rol in de prille ontvoogdingsbeweging van de kolonie.’ Professor Idesbald Goddeeris stelt echter ook dat de oprichting van de universiteit Lovanium een manier van profilering binnen de Belgische politiek was. Er werden in die periode ook staatsuniversiteiten in Congo opgericht en België zat midden in de schoolstrijd. Dus het voorzien van katholiek onderwijs daar kan ook gezien worden als een prestigeproject.

Rozengeur en maneschijn?

Het koloniaal verleden is op zijn zachtst gezegd niet het mooiste deel uit de Belgische geschiedenis. Er zijn dan ook stemmen die menen dat het missie-ideaal dan wel onderwijs voortbracht, maar dat dit zich in se beperkte tot het klaarstomen van de lokale bevolking voor handenarbeid en zodoende de koloniale exploitatie versterkte. De overheid investeerde bitter weinig in het onderwijs en in vergelijking met andere kolonies was de situatie in Congo pover gesteld. Tegen die achtergrond was de komst van Lovanium een grote stap vooruit.

Restanten in het straatbeeld

Bernadette Michels, nu stadsgids in Leuven, groeide als dochter van een hoogle-

raar op in de woonwijk van Lovanium. Naar haar mening werd het hele project voornamelijk gedreven door geëngageerde idealisten. Zo werd er zichtbaar moeite gedaan de inhoud van de lessen aan te passen aan de plaatselijke bevolking. Ook werd er gehamerd op goede leefomstandigheden voor zowel de studenten als de arbeiders. Naarmate de onafhankelijkheid dichterbij kwam werden er ook steeds meer Congolese werknemers aangesteld, zodat het voortbestaan van de universiteit gegarandeerd werd. Een participatorisch initiatief dus, maar vijgen na Pasen.

'De geschiedenis is er, en die mag, moet zelfs geweten zijn'

BERNADETTE MICHELS

Natuurlijk is het belangrijk te blijven benadrukken dat dit alles binnen een koloniale, paternalistische visie te plaatsen viel. Hoewel de motivatie en de goede wil van de realisatoren van dit project zeker aanwezig was, blijft de brede context uiteraard niet goed te praten. Wanneer we nu terugdenken aan de restanten van dit koloniaal verleden die terug te vinden zijn in het straatbeeld van Leuven, blijft de vraag: 'Hoe moeten we

deze benaderen?' Volgens mevrouw Michels mogen deze zeker behouden blijven. 'Het zouden er zelfs meer mogen zijn. Uiteraard niet om onszelf te roemen. Maar de geschiedenis is er, en die mag, moet zelfs geweten zijn en blijven.' Ze begrijpt natuurlijk dat het hier niet over een mooie passage uit ons verleden

gaat, maar toch vindt ze het spijtig dat er altijd vol kommer en kwel wordt teruggedacht aan die periode. Ze herinnert zich de sfeer van enthousiasme en gedrevenheid die heerste op de campus en plaatst deze in schril contrast met de haast stilgezwegen geschiedenis die er nu nog rest.

Vrijwilliger bij Tele-Onthaal of de Zelfmoordlijn

In de marge: het luisterend oor

Wie worstelt met problemen of gewoon op zoek is naar een luisterend oor, kan terecht bij Tele-Onthaal. Bij zelfmoordgedachten is er de Zelfmoordlijn. Maar wie zijn de stemmen aan de overkant?

door Tom Dinneweth / foto: Daniel Oines

Om dat te weten te komen spreken we kort met enkele studenten die op vrijwillige basis maandelijks enkele uren vrijmaken om de hoorn op te nemen. 'Je gaat normaal een keer of drie per maand naar daar, waarvan één nacht. Maar één nacht op een maand valt wel mee. De andere twee momenten zijn zogenaamde permanenties, die een uur of vier duren', vertelt Marie. Die cijfers worden bevestigd door haar collega, Tess*.

Beiden getuigen anoniem - elk gesprek met Tele-Onthaal is namelijk puur vertrouwelijk. Het is dus niet de bedoeling dat anonieme bellers stukken uit een eigen gesprek herkennen. Zowel Marie als Tess is nog student; allebei werden ze tijdens de les gerekruteerd door Tele-Onthaal. 'Ik studeer zelf psychologie', zegt Marie. 'Het sprak mij wel aan om in de praktijk een goede daad te doen'.

De vriendelijke babbler

In principe kan iedereen zich opgeven om bij Tele-Onthaal aan de slag te gaan. De enige vereiste is een aanvullende vormingsperiode. 'Een viertal maanden duurt die', zegt Tess. Om de twee à drie weken kom je samen om wat uitleg te krijgen over hoe je een gesprek moet voeren, welke problematieken er naar voor komen, enzovoort'.

Daarna is de vrijwilliger klaar om, wel-

ja, wat precies te doen? 'Eigenlijk doe je niet veel naast er gewoon zijn. Er wordt ook niet altijd veel inbreng van je verwacht in een gesprek', aldus Tess. 'Tele-Onthaal is eigenlijk zowel voor mensen die in nood zitten als mensen die niet in nood zitten', vult Marie aan. 'Eigenlijk iedereen die nood heeft aan een babbler. We kunnen misschien niet altijd een oplossing bieden, maar we kunnen wel luisteren op die manier dat ze zich achteraf beter voelen'.

In de praktijk krijgen zowel Marie als Tess heel uiteenlopende bellers aan de lijn. 'Soms belt eens iemand met een negatief verhaal, maar vaak zijn het ge-

'Ik haal er meer uit dan ik er in steek'

woon dingen waarin je jezelf herkent. De mensen in kwestie hebben vaak gewoon geen netwerk om dergelijke zaken aan te vertellen', vertelt Marie.

Sommige gesprekken zijn ook gewoon heel luchtig. 'Er belde eens een oude vrouw bij wie de elektriciteit was uitgevallen', herinnert Tess zich. 'Probleem was dat ze een elektrische alarmklok had, en die was uitgevallen, dus belde ze even om te weten hoe laat het was, zodat ze die opnieuw kon instellen. Ik ben het

ook al wat gewoon geworden dat mensen liedjes zingen of gedichten voorlezen. In het begin voelde dat wat vreemd aan, maar nu al lang niet meer. Je norm van wat normaal is verandert wel'.

Indien een beller naar voren komt met een bepaald probleem, nemen Marie en Tess een begeleidende functie op. 'Alle inbreng wordt eigenlijk van de beller zelf verwacht. Je mag wel een klein beetje sturen, maar uiteindelijk is het de bedoeling dat die persoon zelf tot een oplossing komt', legt Tess uit. 'Gewoon wat bevestiging is al heel erg belangrijk'.

De juiste stem

Even later hebben we ook Arne* aan de lijn - een jongen met een warme, autoritaire stem, die eveneens anoniem getuigt. Arne is vrijwilliger bij de Zelfmoordlijn - de 'laatste hulplijn' voor mensen die kampen met zelfmoordgedachten. Net als Marie en Tess heeft hij een opleiding achter de rug, zij het een iets intensievere. 'Eerst moet je een lange vragenlijst invullen. Daarna kom je op gesprek en moet je nog een vorming doorlopen van een acht à tien sessies'. 'Gemiddeld probeer ik zo'n twaalf uur per maand aan de lijn te zitten, maar het varieert heel erg', vertelt Arne. Daarnaast is hij ook actief op de andere media van de Zelfmoordlijn, met name de

Dringend nood aan een gesprek?
Bij de Zelfmoordlijn (1813) staat
er iemand voor je klaar.
Elk gesprek is anoniem en gratis.

door Daphne de Roo

Een bekend fenomeen in elke (studenten-) stad: je fiets is gestolen. Terugstelen lijkt de logische optie. Alleen: magda?

Je fiets is verdwenen. Na de fietsenstalling drie keer gecheckt te hebben, zakt de moed je in de schoenen en ga je al lopend terug naar huis, om daar vervolgens te kijken waar je zo snel mogelijk een nieuwe fiets kunt scoren. Een aangifte lijkt overbodig, want hoe klein is de kans immers dat de politie je fiets terugvindt?

Dan zie je de volgende avond bij het uitgaan plots je eigen fiets staan, op een heel andere plaats, en met een ander slot erop. Wat doe je? Je trommelt natuurlijk je vrienden op, tilt de fiets snel naar een andere plaats en zaagt daar het nieuwe slot eraf. De fiets is weer van jou en je kunt het geld voor een nieuwe fiets weer lustig aan pinten - of studiegerief - uitgeven. Maar mag dit wel?

Studentenflik Dorien Goos antwoordt kort maar krachtig: 'Je eigen fiets terugstelen mag niet.' Wat dan wel te doen als je je gestolen fiets tegenkomt? 'Je kunt het best de politie bellen. Als je bewijs kunt leveren dat het jouw fiets betreft, komen wij om dat slot over te knippen.' Dat bewijs kan een fietssleutel, een proces-verbaal of een gegraveerde fiets zijn. Mocht je dus, net als ik, rondfietsen op een niet-gegraveerde fiets met een extern slot, dan is de kans op hereniging met je geliefde stalen ros al bijna verkeken.

De makkelijkste oplossing is om je fiets te laten graveren. Dit kan het hele jaar door gratis bij Fietspunt Leuven of de Fietscentrale in Kessel-Lo. Heb je dit vergeten te doen voordat je fiets verdween? Doe dan tenminste aangifte bij de Politie Leuven, want zo'n proces-verbaal kan toch nog eens goed van pas komen.

chat en de mailbox. 'Er zijn drie basis-houdingen die van belang zijn in elk gesprek dat ik voer: openheid, empathie en onvoorwaardelijke aanvaarding', zegt Arne. 'Je moet met andere woorden jezelf zijn, maar je ook echt verplaatsen in mensen - zo goed mogelijk vanuit zijn of haar ervaring proberen meedenken. Je gaat ook niet oordelen over het feit dat iemand zelfmoordgedachten heeft, maar je probeert te begrijpen waar die vandaan komen.'

'Soms heb je ook jonge meisjes aan de lijn die vaak misbruikt zijn of verschrikkelijke verhalen hebben - daar kan ik dan nog wel even mee zitten.'

Of Arne het soms lastig vindt om zich op te laden? 'Het is zeker moeilijk; je kan niet zomaar op eender welk moment die lijn beantwoorden. Ik moet echt eerst even mijn hoofd kunnen leegmaken voor ik eraan begin. Anderzijds heb ik wel het gevoel dat ik mij emotioneel vrij goed los kan maken van een gesprek achteraf. Uiteindelijk ben jij de laatste hulplijn, en als het dan toch misloopt, is het niet zo dat het

jouw schuld is.'

'Al hangt het ook af van gesprek tot gesprek. Soms heb je ook jonge meisjes aan de lijn, die vaak misbruikt zijn of verschrikkelijke verhalen hebben, en daar kan ik dan nog wel even mee zitten.'

In de meeste gevallen weet Arne ook niet wat er gebeurt nadat zijn gesprekspartner de hoorn neerlegt. 'Ook al zeggen ze 'ik ga het doen', dan nog kan het zijn dat ze twee weken later opnieuw aan de lijn komen'.

Een verschil maken

Waar zowel Marie, Tess en Arne het over eens zijn, is het gevoel van voldoening na een sessie belwerk. 'Ik haal er meer uit dan ik er in steek', vat Tess samen. 'Dat merk ik ook wel bij alle vrijwilligers', zegt Arne. 'Allemaal vinden ze het heel betekenisvol om te doen'. Zowel Tele-Onthaal als de Zelfmoordlijn zoeken permanent vrijwilligers. Een caveat misschien: 'het is wel een redelijk groot engagement. Begin er dus zeker niet al te lichtzinnig aan', aldus Arne.

** Zowel Marie, Tess als Arne zijn geveinsde namen, en verwijzen op geen manier terug naar echte personen.*

Festival Transit: de ivoren toren en de bulldozer

Een weekend in de niche van de nieuwe muziek

tekst en beeld: Emmanuel van der Beek

Tijdens Transit hoor je de muziek van morgen. Maar wie kijkt nog om naar het labo van de toekomst? 'Als er een bom valt op deze zaal, blijft er van de Vlaamse nieuwe muziekscène niets meer over.'

Misschien wilde componist Tiziano Manca met *Defining*, het eerste stuk van het Transit-festival, onze oren klaarmaken voor wat zou komen. Misschien was zijn werk een poging om de muziekgeschiedenis vast te grijpen, te verknippen en over het podium uit te strooien.

Als je bij Bach begint en het daarna over Mozart hebt, als je vervolgens via Beethoven naar Mahler en Schönberg gaat en op dat pad blijft doorwandelen zonder een zijweg in te slaan, kom je uiteindelijk in de Soetezaal van het STUK uit, waar het Transit-festival begon.

Dat is de reden waarom je weleens hoort spreken van hedendaagse klassieke muziek. Meer dan andere muziek die nu geschreven wordt, ligt dat genre in het verlengde van wat we nu klassieke muziek noemen. Maar na een kwartiertje Transit weet je al: hedendaagse klassieke muziek is allesbehalve klassiek.

Snippers muziekgeschiedenis

Tiziano Manca had onze oren klaargestoomd, maar het was aan de andere componisten om méér te doen. Dat lukte

Vanhecke, die met zijn creatie *Pour que la nuit finisse* de flarden die Manca had achtergelaten, bij wijze van spreken verzamelde en liet samensmelten tot een nachtelijke wereld, ver van de onze verwijderd. Hier en daar ontwaren we muzikaal materiaal uit het verleden, maar de meeste klanken zijn volkomen nieuw.

Na een kwartiertje Transit weet je al: hedendaagse klassieke muziek is allesbehalve klassiek

Snippers uit de muziekgeschiedenis oprapen en combineren tot nieuwe klanken, is dat hedendaagse muziek? Volgens Maarten Beirens, artistiek directeur van Transit, is nieuwe muziek veel meer dan dat. 'Nieuwe muziek is alles waar componisten vandaag mee bezig zijn. Transit staat open voor alle esthetische stromingen, al hebben we een voorkeur voor wat onderzoekend en avontuurlijk is.'

Nordic Affect, een IJslands ensemble, verraste de tweede dag met een gewaagd programma. Daarin tastten de musi-

ci alle mogelijkheden van de viool, de altviool, de cello en het klavecimbel af, bijgestaan door een stevige batterij aan elektronica om de klanken te vervormen. Het is muziek die je niet zomaar kunt vatten, ook al ken je Mozart. 'Het idee dat je nieuwe muziek moet begrijpen door de muziek van het verleden te kennen voorbij,' zegt Beirens. 'Net dat zorgt ervoor dat je als volledige leek kan binnenwandelen en alles op je af kan laten komen.'

Hermetische schoonheid

Toch hoor je van nieuwe muziek weleens zeggen dat ze ontoegankelijk is. 'Het is muziek die niet voor iedereen gemaakt is,' bevestigt Beirens. 'Door de extreme keuzes die componisten maken, sluit de muziek niet automatisch bij ieders leefwereld aan.'

Inderdaad, naast een groep nieuwsgierigen, bestaat het Transit-publiek voor een niet gering deel uit componisten, muzikanten, musicologen, concertorganisatoren, kortom mensen die het wereldje kennen. 'Als er een bom valt op deze

zaal, blijft er van de Vlaamse nieuwe muziekcène niets meer over, vatte een componist het treffend samen.

Een hoogtepunt was het concert van Het Collectief. Twee fragiele werken (van Bram Van Camp en Beat Furrer) transformeerden de stilte tot een integraal deel van hun muziek. Daarna denderde Serres Impies van Robert Zuidam over het publiek, een stuk dat dankzij de geraffineerde zangpartij (subliem vertolkt door Katrien Baerts) muziektheater werd.

Een uurlang intense schoonheid. Al zal niet iedereen het zo omschrijven, omdat de muziek mijlenver ligt van wat we kennen. Op het eerste gehoor mist de muziek van Van Camp of Zuidam elke connectie met wat er buiten de muren van het STUK gebeurt.

YouTube-materiaal

Is die muziek vooral met zichzelf bezig? 'Misschien wel, maar tegelijk toont een hermetisch stuk ons ook', aldus Beirens, 'een niveau van complexiteit dat niet in 144 tekens te vatten is'. Muziek als kritiek op de oppervlakkige alledaagsheid. Zo'n tegengewicht kan nu eenmaal niet eenvoudig klinken.

'Het idee dat je nieuwe muziek moet begrijpen door de muziek van het verleden te kennen is voorbij'

MAARTEN BEIRENS,
ARTISTIEK DIRECTEUR

Zondagmiddag zorgde vocaal ensemble HYOID voor een verrassende performance. In *History of the voice* (Jennifer Wals-

he) hadden vier zangers het een uurlang over, jawel, de stem. Een compilatie van YouTube-materiaal, knipogen naar de popcultuur en sneren naar hoogdravend wetenschappelijk onderzoek maakten duidelijk dat hedendaagse muziek niet noodzakelijk op zichzelf hoeft te staan.

'We moeten meer mensen meenemen in onze zoektocht'

ELS MONDELAERS,
ZANGERES

Je zal Jennifer Walshe het niet horen zeggen, maar met werk zoals *History of the voice* breekt ze heel bewust de niche van de nieuwe muziek open. Wat ze omschrijft als onvermijdelijk in haar eigen manier van werken ('Als ik iemand Siri zie gebruiken, wil ik weten hoe dat werkt, en komt dat in mijn performances terecht') is tegelijk een bulldozer die de ivoren toren van de nieuwe muziek wil neerhalen.

Moeten de muren van de niche tegen de grond? Misschien heeft een niche ook voordelen: de vrijheid op je bek te kunnen gaan, bijvoorbeeld. 'Het komt erop aan net meer mensen mee te nemen in onze zoektocht,' antwoordt Els Mondelaers, zangeres bij HYOID. Geen muren slopen dus, maar mensen betrekken bij wat er binnen de muren gebeurt.

Publiek warm maken voor nieuwe muziek zonder je identiteit aan diggelen te gooien? Het is geen eenvoudige opdracht. Deze editie van Transit toonde niet alleen dat het nodig is, maar ook dat het festival de sleutels al in handen heeft.

Woensdag 3 november, 20u
THE DREAM SYNDICATE - HET DEPOT

Frontman Steve Wynn trekt er met zijn drie kompanen op uit, zowel met topfavorieten op hun imposant oeuvre als met nieuwe composities. Waar veel bands de overstap naar synthesizers en drums maakten, hielden zijn de folk- en rockstromingen uit de jaren zestig en zeventig levend en werden zo één van de belangrijkste spelers van de rockscène. Grijp je kans om deze legendarische gitaarheld live mee te maken!

Zondag 5 november, 20u
BILL FRISELL - 30CC/SCHOUWBURG

Amerikaans gitarist Bill Frisell is sinds de jaren '80 wereldwijd één van de leidende jazzgitaristen. Deze keer liet hij zich door schilderijen van Gerhard Richter, Duitslands meest gevierde contemporaine kunstenaar, alsook door klassieke strijkinstrumenten inspireren. Samen met een viool, een altviool en een cello brengt hij zowel klassiekers als nieuwe verrassingen uit zijn hele oeuvre. Zo'n naam in Leuven is uniek, dus laat je deze kans niet ontglippen!

Maandag 6 november, 20u
Boekvoorstelling ongehoord/human ecology - STUK auditorium

We kennen allemaal de 'creative commons', zoals Wikipedia, die gemeenschappelijk gebruik kunnen worden. Handig, ja, maar de dag van vandaag toch nog eerder in de marge van de samenleving. Hoe zou het zijn als deze vormen van 'peer-to-peer'-samenwerking centraal stonden, los van markt en staat? Auteurs Michel Bauwens en Vasilis Kostakis gaan deze vraag na in hun nieuwste boek. Denk samen met hen over een economie die 'billijkheid, duurzaamheid en openheid' combineert!

Dinsdag 7 november, 20u
MERLIJN OF HET BARRE LAND – OPEK

2 muzikanten en 14 jonge spelers brengen één van de beroemdste verhalen uit de westerse literatuur en betrekken het op de wereld vandaag: dat van Koning Arthur en de Ridders van de Ronde Tafel. Het productiehuis fABULEUS en de Leuvense band Hydrogen Sea grijpen terug op Merlin oder Das wüste Land (1980) van de Duitse schrijver Tankred Dorst en verbinden het met stripverhalen, films en series. De voorstelling speelt nog heel de week, dus je hebt gewoon geen reden om hem te missen!

Woensdag 8 november, 20u
FOREVER – STUK SOETEZAAL

Theatermaakster Grace Ellen Barkey legt zich in haar voorstelling FOREVER toe op een oeroude paradox: de worsteling van de mens met zijn sterfelijkheid tegenover de natuur die zich eeuwig blijft vernieuwen. Als één van de meest verwerkte thema's in de kunsten, zijn we er bijna toe verplicht ons op onze voorgangers te beroepen. Deze voorstelling is een herwerking van Das Lied von der Erde van G. Mahler. Verwacht je aan een intieme dans en een wonderschone stem, die het heftigste moment in het leven verbeelden.

Donderdag 9 en vrijdag 10 november, 20u
USO REISCONCERTEN – AULA PIETER DE SOMER

Het Universitair Symfonisch Orkest van de KU Leuven geeft het beste van zichzelf met een meeslepend, romantisch programma. De bekende paardengalop uit de Wilhelm Tell ouverture van G. Rossini opent het concert en Toon Rutten toont vervolgens hoe virtuoos en gevoelig een bastuba kan zijn. Laat je ten slotte onderdompelen in een romantische roes met de 4e Symfonie van Brahms, één van zijn grootste en bekendste meesterwerken en live een unicum in Leuven.

Eens Dichter Bij: Dirk De Wachter

door Daphne de Roo / foto: Rob Stevens

Om de twee weken vragen we een prominente figuur om zijn of haar favoriete gedicht. In deze editie deelt psychiater en auteur Dirk De Wachter zijn voorliefde voor 'Style' van Charles Bukowski.

Style is the answer to everything.
 A fresh way to approach a dull or dangerous thing
 To do a dull thing with style is preferable to doing a dangerous thing without it
 To do a dangerous thing with style is what I call art

Bullfighting can be an art
 Boxing can be an art
 Loving can be an art
 Opening a can of sardines can be an art

Not many have style
 Not many can keep style
 I have seen dogs with more style than men,
 although not many dogs have style.
 Cats have it with abundance.

When Hemingway put his brains to the wall with a shotgun,
 that was style.

Or sometimes people give you style
 Joan of Arc had style
 John the Baptist
 Jesus
 Socrates
 Caesar
 García Lorca.

I have met men in jail with style.
 I have met more men in jail with style than men out of jail.
 Style is the difference, a way of doing, a way of being done.
 Six herons standing quietly in a pool of water,
 or you, naked, walking out of the bathroom without seeing me.

In de jaren 80 leerde Dirk De Wachter dit bekende gedicht kennen, via een cultfilm van de Italiaanse filmmaker Marco Ferreri: 'Storie di ordinaria follia', gebaseerd op Bukowski's 'Tales of Ordinary Madness'. De openingsscène speelt zich af in een half verlaten stadion, waar een dichter halfdronken een gedicht voordraagt: 'Style'.

Dat men het leven met stijl tegemoet moet treden, is een motto geworden van de bekende psychiater en auteur. Dit gedicht heeft hij dan ook het meest geciteerd op lezingen, en zelfs eens in het Sportpaleis. Ook is het vorig jaar bij de mede door De Wachter geïmproviseerde tentoonstelling in het Museum Dr. Guislain in de monografie verschenen.

'Style' sluit dan ook perfect aan bij De Wachters gedachtegoed: 'Het leven is bij momenten lastig, met miserie, maar wat we kunnen doen is daar zo stijlvol mogelijk proberen door te gaan, door de moerassigheid van het bestaan. Met geheven hoofd en een soort fierheid. 'Style' betekent ook

waardigheid. Ik zie het als een belangrijke taak voor mij als psychiater om de mensen in hun waarde en eervolheid te zetten.'

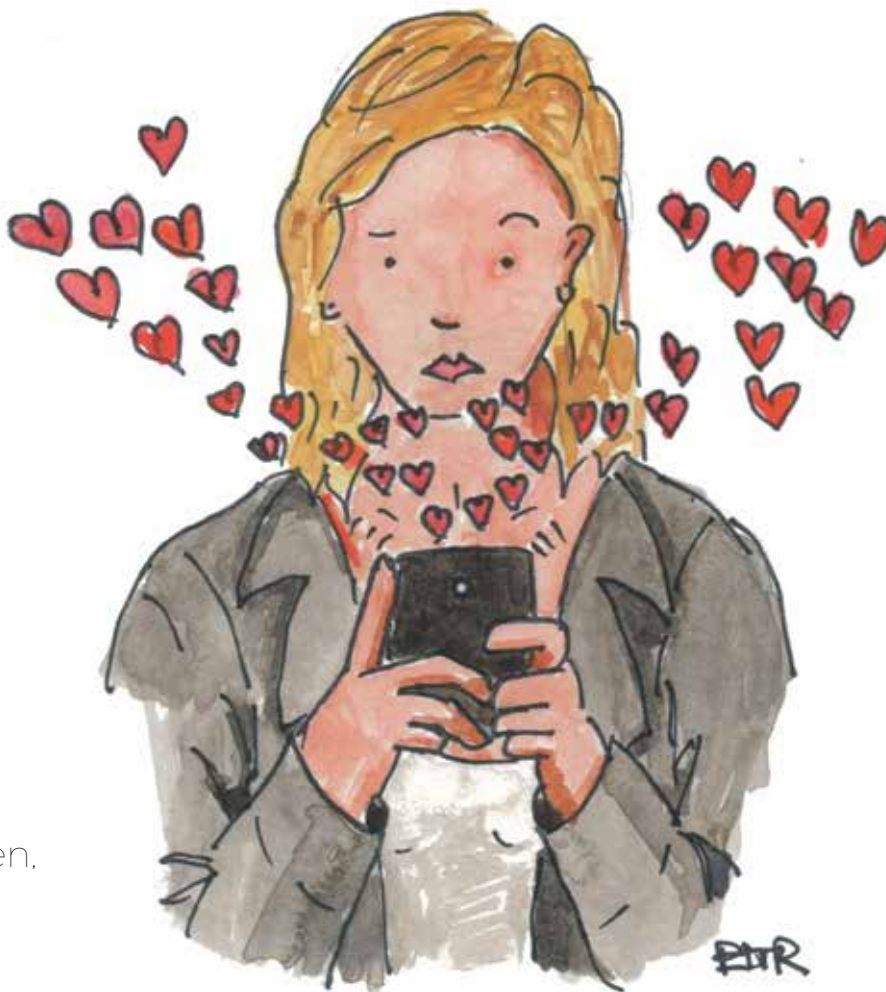
Bukowski leefde ook naar zijn gedicht; ondanks al zijn persoonlijke miserie en zijn drankprobleem, wist hij van zijn leven toch iets artistieks te maken, met stijl. Misschien wel dankzij, want dat juist mensen met problemen die stijl als de beste kunnen hanteren, blijkt uit de frase: 'I have met more men in jail with style than out of jail.' 'I have met more men with style in psychiatry than outside psychiatry', is de aangepaste versie die De Wachter graag hanteert. 'Ik meen dat ook'.

Wat kunnen studenten uit dit gedicht halen? 'Men spreekt over Bukowski als een soort cynicus in de liefde, maar onder het cynisme en onder de schijnbare nietsigheid van het leven, zit een ongelofelijke drang naar liefde. Het gaat altijd terug over de liefde – voor de studenten ook, het gaat altijd opnieuw over de liefde.'

Ik weet het allemaal niet meer

Dagboek van een student

door Romy Schneiderlin
beeld: Pjotr Hubin

Dagboek.

Ik ga je even zo noemen, want ik wil iemand hebben om aan te spreken, om tegen te praten.

'Lief' zal ik maar niet zeggen, want je bestaat uit vellen papier, karton, wat stof en metaal: misschien ben je met liefde in elkaar gezet, maar zelf voel jij waarschijnlijk niets voor mij en als je al iets voelt is het hoogstwaarschijnlijk dat je gebruikt wordt. In elk geval, ik voel me nu al een aansteller omdat ik je zo genoemd heb, omdat ik 'je' zeg, omdat ik een dagboek schrijf, maar ik heb het nodig. Wie heeft er ooit bedacht dat je moet studeren en werken? Wie heeft er ooit bedacht dat je, om dat te doen, op kot moet gaan en andere mensen moet trotseren die nog meer afwas laten staan dan jij, dat je naar colleges moet gaan waar iedereen alles beter weet en dat je dan 's avonds ook nog leuk moet zijn?

Deze week wilde het echt niet lukken tijdens de lessen. Vragen die aan de studenten werden gesteld kon ik niet beantwoorden, alsof ik niets had gelezen, terwijl ik dat zelfs twee keer had gedaan. Mijn hoofd was leeg. Ik dacht aan de laatste foto die mama had gestuurd, aan Willem die knipogde op de gang waar ik helemaal rood

van werd, aan Dennis die dit weekend telkens mijn kamer binnenkwam zonder te kloppen.

Eigenlijk was mijn hoofd dus helemaal vol. Dan Laurens, die maar blijft bellen, alsof hij niet doorheeft dat ik de eerste drie keer niet opnam. Nu hij denkt dat ik hem nodig heb, durft hij mij ook veel nodig te hebben. Alsof je over de duivel praat! Nu belt hij wéér. Ik ga niet opnemen. Zijn naam op het scherm, dat stomme hartje dat hij er zelf achter heeft gezet. 'Want ik ben in jouw hartje, toch?' zei hij. Zó triestig! Ik zie die treurige puppy-ogen al voor me op het moment dat ik ophang, de hijgerige blijdschap als ik opneem. Hoe kan het dat ik niet meer wil? Hij neemt altijd iets mee als we afspreken en stuurt me lieve berichten als er een moeilijke dag is. Hij doet nooit iets fout, eerder teveel goed. Alsof hij alleen maar aan mij denkt, en ik me dan schuldig begin te voelen als ik ook aan mij denk.

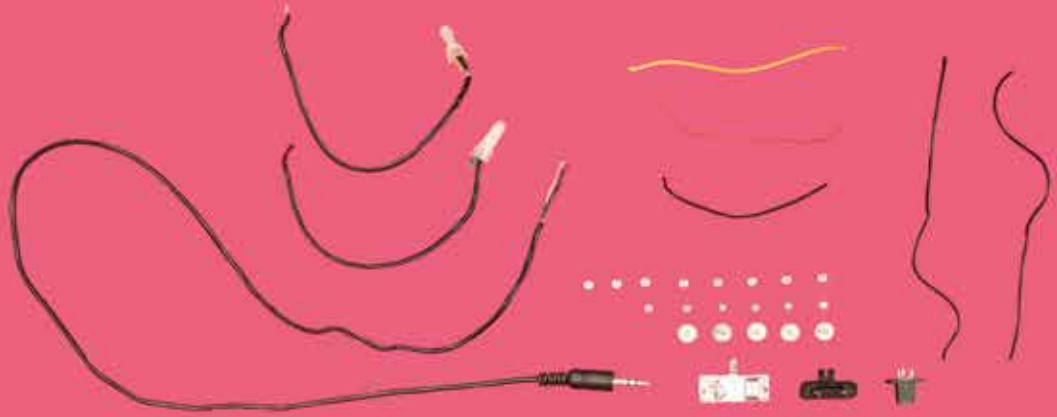
U HEEFT EEN NIEUW VOICEMAILBERICHT. Maar alsjeblieft zeg. Laat me gerust.

Weet je, ik heb vandaag op Facebook een vriendschapsverzoek gestuurd naar Lore.

Het lijkt wel alsof zij met het wasmiddel voor kleuren in de machine wordt gedaan. Als ze in de collegezaal zit, is ze een soort figuurtje uit een tekenfilm, ingekleurd met stiften en verf, en alle andere mensen met goedkope oude kleurpotloden. Ik denk echt dat haar moeder haar mee in de was doet. En Laurens, die gaat alleen maar in de droger thuis, zo droog als die is. Droog, en grijs, en een seut.

Dagboek, nu vind je me al helemaal een aansteller natuurlijk, met al mijn idiote dingen over mijn volle hoofd en wasmiddelen en gezaag over Laurens. Een andere studie dan, of een ander lief, een ander leven? Hopelijk vergeef jij me tenminste voor mijn rare kronkels. Lief dagboek, ga ik toch maar zeggen, want misschien, als ik en andere mensen het allemaal niet meer weten, ben jij straks de enige die me nog kan volgen.

Gilles
Tweede master fysica
KU Leuven

‘De sociale factor is compleet anders. Zowel met medestudenten als met proffen en assistenten was het sociale contact in de KULAK een stuk hoger. De grote studentenaantallen (en de West-Vlaamse taalbarrière) in Leuven zorgen ervoor dat je beperkter contact hebt met je klasgenoten en dat de proffen en assistenten je met moeite tot zelfs niet kennen.’
‘Aan de KULAK ligt dit helemaal anders. In Kortrijk ben je eerder een vis in een vijver, terwijl je in Leuven je een vis in de zee voelt. Na drie jaar KULAK heb je dan ook het gevoel dat je iedereen kent en dat houdt ook proffen in. Zo ben ik al eens op een warme zomerdag op blote voeten bij een prof op kantoor geweest om iets te vragen, iets wat in Leuven niet aan de orde zou zijn.’

Charlotte
Derde bachelor toegepaste
economische wetenschappen
KU Leuven

‘Ondanks het feit dat er in Leuven een scala aan buitenschoolse activiteiten zijn (lees: veel uitgaansmogelijkheden) ben ik nog geen enkele keer naar de Oude Markt geweest en ga ik naar meer lessen dan toen ik in Kortrijk zat. De overgang naar Leuven is dan ook een compleet nieuwe start voor mij. Mijn grootste gemis is wel de kleinschaligheid van Kortrijk. Tijdens een springuur ging ik gewoon naar de centrale hal, waar je sowieso wel iemand aantroef die je kende. Hier moet je echt moeite doen om met iemand te kunnen afspreken, terwijl je in Kortrijk altijd wel iemand tegen het lijf liep.’

door Benno Debals / foto: Rob Stevens

‘Hulp en solidariteit, dat is in Leuven niet vanzelfsprekend’

DE OVERGANG van campus naar Leuven

Ouderejaarsstudenten kennen het fenomeen wellicht al: je zit in de les en opeens hoor je op de achtergrond enkele West-Vlaamse boeren of Brusselse ongelovigen. Maar hoe voelen zij de ‘cultuurshock’ aan?

Pieterjan
Derde bachelor rechten
KU Leuven

‘Het grootste verschil tussen Leuven en Kortrijk is de anonimiteit. Hier ga ik naar de les als één uit de zoveel studenten. In de KULAK was het precies alsof je nog iets meer ‘betekende’. Niet dat ik met complexen worstel, maar Leuven was een opmerkelijke verandering voor mij. Natuurlijk hangen er evenveel voordelen vast aan Leuven als er nadelen zijn. Uiteindelijk gaat iedereen naar de KULAK om dan hopelijk tot in Leuven te geraken, wat voor velen een mooi vooruitzicht is en dat merk je ook wel. Vooral studenten in hun laatste jaar hoor je al reikhalzend uitkijken naar het studentenleven in Leuven.’

Victoria
Rechten KU Leuven
Campus Brussel,
nu student aan de VUB

‘Ik vond het een hele aanpassing om van campus Brussel naar Leuven te komen. In Leuven wordt er veel academischer lesgegeven, met minder focus op toepassingen, de achtergrond van het recht, de link met maatschappij... In Brussel waren de lessen ook veel interactiever, terwijl je in Leuven eigenlijk gewoon kunt slapen in de les. Alles is ook een stuk competitiever, wat de sfeer ook niet bevordert. Hulp en solidariteit, dat is in Leuven niet vanzelfsprekend. Daarom ben ik nu overstapt naar de VUB, daar zijn de lessen een stuk boeiender.’

DOSSIER

De eerste woorden van de stichtingsbul van onze universiteit zeggen het al: 'De Heer zelf.' Wie anders? 'Schenker van de onverwelkbare wijsheid.' Wel bedankt. De K van KU Leuven:

Eeuwenlang al is de identiteit van de KU Leuven ontegensprekelijk katholiek. Het is het wezen van de universiteit, maar ook haar tegenpool; een plek waar humanisten, thomisten en relativisten de revue passeerden en waar wel eens een robbertje werd uitgevochten. In 2011, meer dan vijfhonderd jaar na de oprichting, kopte Veto: 'K blijft, Katholiek weg'. Kerk en unief, gescheiden van tafel en bed.

Hoewel de universiteit zich altijd in een spanningsverhouding tot de Kerk verhield, is 1985 symbolisch gezien een sleuteljaar. Een tijd waarin de bisschoppen in de inrichtende overheid van de universiteit pleiten voor een loyaliteitsverklaring van kandidaat-rectoren aan de katholieke Kerk. Rector De Somer, uitgerekend de eerste rector die democratisch verkozen werd en dus die niet door de bisschoppen was aangesteld, gaf een historische speech in het bijzijn van Paus Johannes Paulus II. De Somer eiste 'de vrijheid tot dwalen'.

'Hij was iemand met een enorm gezag', zei historicus Jo Tollebeek twee jaar geleden hierover aan Veto. 'In zekere zin was het een bevrijdend moment. Vooral omdat de paus, die bekend stond om zijn conservatisme, zo op zijn plaats werd gezet.' Een

symbolisch moment, maar veel veranderde het niet.

Onder Paus Benedictus XVI stegen de spanningen opnieuw. Ratzinger riep toenmalig rector Marc Vervenne op het matje. De universiteit moest zich in het Vaticaan komen verantwoorden voor haar onderzoek met embryo's. Vervenne was dan weer een voorvechter van de onafhankelijkheid van onderzoek in de geneeskunde. Het botste; in 2007 dreigde onze alma mater zelfs even haar erkenning als katholieke universiteit kwijt te spelen.

Reflectie

Rector Mark Waer, Vervennes opvolger, werd dan weer geconfronteerd met een hoop vraagstukken tezamen. Het pedofiëschandaal liet de Kerk daveren op haar grondvesten - de term 'katholiek' werd vuil. Daarnaast deden de verdere internationalisering en het diversiteitsvraagstuk de universiteit haar eigen identiteit bevragen. Tijd voor een uitgebreide reflectie dus.

Hoewel de katholieke stempel duidelijk behouden bleef, vind je de term 'katholiek' niet meer terug op de site of in officiële documenten.

Waer stuurde een aankondiging naar de universitaire gemeenschap: 'De actuele gebeurtenissen in de kerk zetten aan tot discussie en reflectie over de interne verhoudingen binnen de kerk en de rol van de kerk in de samenleving. De K.U. Leuven wil een kritisch constructieve bijdrage leveren aan dat debat.' In de winter van 2011 volgde een uitvoerige debatreeks in het Metaforum, de interdisciplinaire denktank van de KUL.

Wat daaruit voortkwam, lijkt in alles op het stunt en vliegwerk van een Belgisch, politiek akkoord. De bestuurlijke band met de Kerk verdween en bisschoppen zetelen sindsdien nog slechts met een raadgevende stem in de inrichtende overheid. Ook werd een naamsverandering doorgevoerd. De afkorting 'K.U. Leuven' verdween, en werd vervangen door 'KU Leuven' als volledige naam. Hoewel de katholieke stempel duidelijk behouden bleef, vind je de term 'katholiek' niet meer terug op de site of in officiële documenten. Naar buiten toe presenteert de universiteit zich

bovendien als 'University of Leuven'. Intussen rijdt de trein verder.

Zes jaar later

Zes jaar later stelt de vraag zich dus nog steeds: is de KU Leuven nog katholiek? 'Ja, en niet alleen omdat het in de naam staat', klinkt het bij Lieven Boeve, directeur-generaal van het katholieke onderwijsnet. Maar wat typeert de KU Leuven ten opzichte van niet-katholieke universiteiten zoals de VUB en UGent? 'Oh, maar ik denk dat die universiteiten ook veel katholieker zijn dan ze zelf zouden toegeven', aldus Boeve. 'Het volstaat om te vergelijken met de rest van de wereld om te zien hoeveel die religie onze Vlaamse samenleving als geheel vorm heeft gegeven.'

Boeve vat de K-discussie samen als de vraag of je pluralistisch en katholiek tegelijk kunt zijn. 'Als je niet-katholieken wil ontvangen, kun je dan niet beter de K schrappen?', blikt Boeve terug. 'Dat is een valse tegenstelling, omdat je er dan vanuit gaat dat een katholieke universiteit niet in staat is om mensen van andere opvatting in haar midden toe te laten. Om de ander goed te kunnen ontvangen, moet je weten wie je zelf bent.' Eenzelfde inzicht klinkt bij rector Luc Sels. 'Het gaat erom de katholieke traditie naar een meer moderne versie te vertalen.' Sels ziet dan ook geen reden om de K-discussie te hervatten. 'Ik ben tevreden met de situatie zoals die nu is.'

Een katholieke dialooguniversiteit dus, een model waar ook Mathijs Lamberigts, decaan van de faculteit Theologie en Religiewetenschappen, zich achter kan scharen.

'Eenzaamheid is nog nooit zo groot als vandaag geweest - dat kun je toch moeilijk in de korf steken van de rooms-katholieke Kerk?'

MATHIJS LAMBERIGTS,
DECAAN VAN DE
FACULTEIT THEOLOGIE EN
RELIGIEWETENSCHAPPEN

'Een catholicisme dat apologetisch is, heeft volgens mij geen enkele levenskans. Dat mag je voor mijn part meegeven met de vuilkar. Wat is catholicisme in de brede zin van het woord? Openheid voor de veel-

heid van opvattingen en vanuit die openheid van mening verschillen. Maar met respect.' Zo kregen ook sprekers van andere religies in de - weliswaar katholieke - eucharistieviering naar aanleiding van de opening van het academiejaar een plaats.

Christelijk

De decaan ziet echter nog veel uitdagingen. 'Je kunt niet zeggen dat de rooms-katholieke Kerk in Vlaanderen er florissant uitziet. Je moet op zulke momenten dan vooral kijken: waar zijn er gaten? Katholieken hebben altijd gezocht naar waar er noden zijn in de samenleving.' De universiteit zou volgens hem dus een voortrekkersrol moeten vervullen in ontwikkelings samenwerking en armoedezorg, maar ook in thema's als sustainability en

'Het gaat erom de katholieke traditie naar een meer moderne versie te vertalen'

LUC SELS,
RECTOR VAN DE KU LEUVEN

de milieuproblematiek.

Sels vult aan met het project om een mensenrechtencharter voor de universiteiten te ontwerpen. 'We moeten vooral de christelijke waarden uitdragen in onze acties. Het is niet voldoende die waarden in te schrijven in de opdracht van de universiteit, ze moeten ook tastbaar zijn in concreet engagement.' Die uitdagingen zijn volgens Lamberigts nog lang niet vervuld. 'Daar is nog heel veel werk voor de katholieke universiteit. Er zijn dus nog vele redenen waarom wij die K nog lange tijd moeten aanhouden.'

De vraag blijft of antwoorden bieden op die uitdagingen niet even goed binnen een atheïstisch mens- en wereldbeeld kan. Daar is Lamberigts nog niet zo zeker van. 'Bij sommigen zie je tegenwoordig een houding van: catholicisme, dat is oude koek, dat is voorbij. 'Wat we zelf doen, doen we beter.' Daar ben ik niet zo zeker van, dat het allemaal beter is.'

'Eenzaamheid is nog nooit zo groot geweest als vandaag - dat kun je toch moeilijk in de korf steken van de rooms-katholieke Kerk?', waarschuwt de decaan. 'Ik denk dat we moeten oppassen in een universitaire opleiding die persoonlijkheidsontwikkeling en future self promoot. Dat is op zich positief, maar we mogen dat niet gaan linken aan een groeiende individualisering.'

1957

Ik geloof dat ik het weet!

Gelovige én wetenschapper, kan dat?

door Vinsent Nollet /cartoon: Guillaume Deprez

2017

Kranten staan er vol van, talkshows gaan er op in, professoren, zelfs rectoren worden opgevoerd: het debat over geloof en wetenschap is levendiger dan ooit. Kun je geloven en weten tegelijk?

Voor de ene 'uiteraard wel', voor de andere 'natuurlijk niet' - de kwestie blijft actueel. Waar beter dan aan een katholieke universiteit om dat gesprek te voeren? Veto zocht zich een weg.

Een element dat in het debat vaak wordt opgevoerd is de evolutietheorie van Charles Darwin (1809-1892). Die zou tonen hoe religie achterhaald werd door de wetenschap. Darwin wilde aantonen dat planten- en diersoorten het resultaat zijn van een lang evolutieproces, volgens het principe van natuurlijke selectie. Daarbij zouden toevallige genetische afwijkingen nieuwe eigenschappen genereren, die het succes van een wezen al dan niet vergroten. Darwin ging in tegen de heersende Aristotelische opvatting, die uit ging van onveranderlijke soorten.

Twee wegen naar waarheid

Volgens em. prof. Herman De Dijn van het Hoger Instituut voor Wijsbegeerte (HIW) zijn er een aantal manieren om naar de relatie tussen geloof en wetenschap te kijken: 'Sommigen beweren dat religie en wetenschap onvermijdelijk conflicteren. Er zijn intengendeel zelfs twee manieren om beide te verzoenen. Ofwel zeg je dat het om twee vormen gaat om de waarheid te zoeken, die in dialoog moeten treden. Ofwel zie je ze als twee radicaal verschillende domeinen: het ene als kennis over de wereld, het andere als een zoektocht naar ultieme zin en betekenis.'

'De eerste visie impliceert dat geloofsopvattingen soms gewijzigd moeten worden. De theorie van Darwin dringt dan een nieuwe interpretatie van het scheppingsverhaal op. Volgens de tweede visie kan er eigenlijk geen conflict zijn, aangezien religie, evenmin als kunst of ethiek, steunt op theoretische

inzichten. Religie heeft te maken met collectieve rituelen en symbolen waarin men zich verhoudt tot datgene waarin het in het menselijk leven werkelijk op aankomt: de kwetsbaarheid van al het menselijke, de problematiek van goed en kwaad, lijden en dood.'

Darwin zelf achtte zijn theorie niet onverenigbaar met een bepaalde scheppingsidee. Een evoluerende schepping leek hem geloofwaardiger dan dat de hele rijkdom van de natuur er in één bliksemflits zou staan, schreef hij in het vijftiende hoofdstuk van 'On the Origin of Species'.

Professor Martin Moors, ook emeritus van het HIW, en priester, sluit zich grotendeels aan bij prof. De Dijn. Het conflict tussen geloof en wetenschap is volgens hem een abstract probleem: 'Geloof is in de eerste plaats het engagement van een individueel leven voor de zinstichtende waarden van het evangelie, eerder dan een abstract wereldbeeld. Hetzelfde geldt voor wetenschap: religie en wetenschap zijn allebei commitments van concrete mensen. Als commitments volgen ze elk een eigen ethos waarmee beide zich hechten aan twee betekenisbronnen om over onze ene natuur- en levenswerkelijkheid te spreken. Een katholieke universiteit is het daarom aan zichzelf verplicht om de confrontatie en dialoog tussen beide te cultiveren.'

Grenzen aan wetenschap

Het debat over religie en wetenschap sluit uiteraard aan bij de vraag of mensen volledig rationeel kunnen zijn. Prof. De Dijn: 'Dat mensen strikt rationele wezens zouden zijn, is nonsens. Een volstrekt rationeel wezen is onmogelijk. Ook een wetenschapper is een mens. Voor een bioloog is de mens een zoogdier als alle andere. Maar betekent

dat dat hij zijn vrouw en kinderen louter als zoogdieren moet zien? Alles kan object zijn van wetenschappelijk onderzoek, maar wetenschappelijk onderzoek is niet alles.'

Professor Moors pikt daar op in: 'Als we in de filosofie praten over God als schepper, dan zien we die idee rationeel als een dragende grond van de werkelijkheid. In religie is God echter ook een rechtvaardigende grond. Hij rechtvaardigt het bestaan en geeft er bestemming en zin aan. Je kan beide, filosofie én geloof, onder wetenschappelijke kritiek plaatsen, zonder angst dat die kritek ieders eigenheid ooit zou negeren.'

'Dat religie of ethiek achterhaald zijn door wetenschap is niet waar.'

HERMAN DE DIJN,
PROFESSOR

Die religie speelt ook een rol in hoe individuen met wetenschap omgaan. Prof. Moors: 'Aan een katholieke universiteit staat de hele universitaire taak onder het perspectief van een 'christelijk humanistische' waardeschaal.'

De Dijn: 'Dat er levensbeschouwelijke grenzen worden opgelegd aan wetenschap hangt ook niet af van of je al dan niet katholiek bent. Dat is voor iedereen zo. Zelfs een niet-gelovige zal ethische grenzen opleggen, bijvoorbeeld aan experimenteren met mensen. Dat religie of ethiek achterhaald zijn door wetenschap is dus niet waar.' Prof. Moors besluit met de Engelse filosoof Chesterton (1874-1936): Een dwazerik is niet iemand die zijn verstand verloren heeft, maar iemand die alles verloren heeft, behalve zijn verstand.

Gebed & breakfast

Verlag van een studentenviering of twee

door Anneka Robeyns / foto: Guillaume Deprez

De nacht loopt ten einde, de dag nadert al (Rom. 13, 12). Om een mistige kwart voor zeven 's morgens staan we aan de poort van Seminarie Leo XIII om het ochtendgebed met San Damiano mee te volgen.

Onder het motto 'zoek en je zult vinden, klop en er zal voor je worden opengedaan' (Mt. 7, 7) proberen we uit te knobbelen waar de zijkapel van Leo XIII zich juist bevindt. Er valt nog geen ziel te bespeuren op dit goddeloze uur, op twee ingedommelde dametjes na. Plotseling zwaait de deur van de zijkapel open. De schellen vallen ons van de ogen (Hand. 9, 18).

Naamdag van Sint Lucas

Een achtkoppig collectief van vroege vogels (twaalf man met de veto-medewerkers inclusief) nemen plaats op de kapelstoelen of knielen in het gangpad. Voor hen is dit geen van-de-pot-gerukte teambuilding-activiteit, maar wel het door-deweekse ochtendgebed of 'lauden'. We krijgen meteen de Bijbel in onze handen gedrukt. Neen, toch niet de bijbel! Maar wel het getijdenboek, waarin gezangen en gebeden gerangschikt staan per dag, per seizoen, feestdag en naamdag. We komen bijgevolg al snel te weten dat men vandaag, op achttien oktober, de naamdag van de heilige Sint Lucas viert.

De geest is gewillig, maar de stem nog een beetje zwak. Dat valt toch op te maken uit de kort-maar-krachtige viering, die voorname-lijk uit gezangen bestaat. Iemand

schraapt zijn keel en zet het op een voorzingen, andere krakende ochtendtimbres volgen. Een beetje bevreemdend voor ons. Achterovergezakt in onze stoel proberen we uit te vogelen op welke bladzijden de zangstukken staan.

Neemt en eet hiervan, gij allen

Nadien zijn we vriendelijk uitgenodigd om een ontbijt soldaat te maken samen met San Damiano. Hun kleine, vier studenten tellende groepering sloeg de weg in van een katholiek-christelijk engagement binnen seminarie Leo XIII, net zoals andere groeperingen bijvoorbeeld een sociaal engagement zijn aangegaan.

We keuvelen, onder het genot van een kop thee en wat zelfgebakken brood, over het reilen en zeilen van hun groepering, hoe zij zelf hun geloof beleven, de bloempjes buitenzetten...

Zo vermelden ze dat er occasioneel al eens een discussieavondje kan plaatsvinden met de andere religieuze collectieven van Leo XIII. Met Pharos, een groepering die alle christelijke denominaties aanvaardt en niet enkel de katholieke, werd er bijvoorbeeld al heel wat geredetwist.

'Er was eens een meisje dat erop aandrong dat de sacramenten nergens voor nodig

waren en dat men aan de bijbel genoeg zou moeten hebben', gniffelt iemand, 'Tja, voor ons zijn de sacramenten natuurlijk wel een belangrijk gegeven, dus daarover hebben we wel zwaar gedebatteerd. Maar ze hield voet bij stuk.'

Diezelfde woensdagavond zakken we nog eens af naar een goeie ouwe misviering, meer bepaald naar de studenten-eucharistieviering die iedere woensdag plaatsvindt in de kerk van Leo XIII. De kerk zit niet afgeladen met volk, maar is tegelijk ook verre van leeg.

Opnieuw wordt er heel wat af gezongen, met stemmen die ondertussen al wat meer opgewarmd zijn. Ook live-muziek op piano en viool is aanwezig en wordt door studenten verzorgd. Een welklinkend moment van rust en bezinning.

Achteraf blijft iedereen nog wat napraten in de kerk en komen we te weten dat het merendeel van de misgangers in Leo XIII resideert en dat de kerk met Aswoensdag 'echt stampvol zit'. Wie zin heeft, gaat daarna 'nog eentje drinken', zo ook de priester waarmee we een gesprek hadden aangeknoopt: 'Ik ben door, jongens, want ik moet vanavond nog twee keer op café, vertrouwt hij ons toe, 'maar ik drink alleen colaatjes, hoor!'

Offeren we het lam of het schaap?

De ene feestdag is de andere niet

door Nelis Jespers / cartoon: Guillaume Deprez

Nog steeds verorberen we het paaslam en storten we ons in alle gezelligheid op het uitgebreide kerstmaal. Veel mensen doen dat dan weer niet. Wat met onze wettelijke feestdagen?

We vasten opnieuw, maar noemen het sinds kort 'veertig dagen zonder vlees'. Die vasten begint traditioneel met het katholieke carnaval, letterlijk: weg met het vlees. Ofwel: we vieren als een katholiek, maar niet meer als religieus.

Op belangrijke, collectieve momenten in het jaar grijpen we terug naar die katholieke houvast. Een laatste strohalm zo je wil, een rustpunt in snelle tijden. Op een wettelijke feestdag ligt het openbare leven stil en brengen we tijd door met onze familie. We wensen iedereen 'een fijne Kerst'; het voelt vreemd om 'zalige' te zeggen.

Van de tien wettelijke feestdagen die onze kalender telt, zijn enkel de Wapenstilstand en de Dag van de Arbeid niet katholiek. Nieuwjaar zegt u? Wel, dat is de dag van de besnijdenis van de Heer Jezus Christus.

Nadine Iarchy, een joodse spreker en vertegenwoordiger van de joodse religie op een interreligieus colloquium in de senaat begin oktober, stelt zich vragen over die katholieke dominantie: 'Ik wil voornamelijk zeggen dat heel onze kalender gebaseerd is op feestdagen - hoge dagen - vanuit het katholicisme, waaraan minderheden niet altijd iets hebben.'

Compensatie

Ook die minderheden worden met kerst namelijk de facto huiswaarts gestuurd. 'Als jij zegt 'ik werk op kerstmis, maar ik wil mijn eigen feestdag hebben als compensatie', dan gaat dat wettelijk niet', aldus Iarchy. Minderheden moeten voor hun religieuze hoogdag dan ook zelf een verlofdag nemen. In een tijd waarin staatsneutraliteit hoog in het vaandel gedragen wordt, is Iarchy's vraag niet vreemd, wel politiek gevoelig. De discussie gaat namelijk veeleer over hoofd- doeken en boerkinis, dan over deze katholieke dominantie. Een islamitische, wette-

lijke feestdag is vandaag haast ondenkbaar. 'Ik vraag niet om een afschaffing van vanalles en nog wat. Wel vraag ik om een openheid naar de diversiteit', geeft Iarchy nog mee. Ze pleit voor een compensatie. 'Ik ben natuurlijk niet onnozel en ik weet ook dat het een enorm sociaal probleem is om dat te regelen.'

Verloren maandagen

In 2010 laaide de discussie voor het laatst echt op. De Rondetafels van de Interculturaliteit, een initiatief van de Joëlle Milquet, toen nog federaal minister van Gelijke Kansen, kwamen met het voorstel om enkel Kerstmis te behouden als katholieke, wettelijke feestdag en de kalender vervolgens aan te vullen met drie niet-confessionele feestdagen - de Internationale Vrouwendag, de Internationale Dag tegen het Racisme en de Werelddag van de Culturele Diversiteit - en twee vrij te kiezen feestdagen.

Het idee werd toen afgeschoten, onder

'Ik vraag niet om een afschaffing van vanalles en nog wat. Wel vraag ik om een openheid naar de diversiteit'

NADINE IARCHY

andere door toenmalig Vlaams minister voor Toerisme Geert Bourgeois, omdat een verschuiving in de kalender slecht zou zijn voor het toerisme.

In die zin zijn voor Iarchy vooral paasmaandag en pinkstermaandag een doorn in het oog. 'De maandag van Pasen is absoluut geen katholieke feestdag. De maandag van Pinksteren. Dat heeft geen enkele, katholieke waarde.'

Waarom hebben we vrij op deze feestdagen?

In de Naam van de Vader, de Zoon en de Faculteit

Heeft de faculteit Theologie het eeuwige leven?

door Nora Sleiderink & Jef Cauwenberghs / tekening: Pjotr Hubin

De Faculteit Theologie en Religiewetenschappen spreekt tot de verbeelding. De kleinste, de internationaalste, de rijkste, de raarste. Veto schetst de Faculteit der Stigma's.

Geen enkele faculteit leek zo centraal te staan tijdens de rectorverkiezingen als die van Theologie. Enkel het kleine broertje Kerkelijk Recht, paradepaardje van kerkjurist en ex-rector Rik Torfs, kon aan de geruchtenmolen tippen. Geruchten over het samenvoegen van de Faculteit Theologie met Letteren, bijvoorbeeld. Of het afschaffen van de 'K', een discussie die zes jaar geleden leek afgerond. 'Ik kom niet graag terug op de periode van de verkiezingen', reageert Sels. 'Daar is, al dan niet doelbewust, foutief over gecommuniceerd. Zo zijn die geruchten gevoed.' Sels schuift een koerswijziging dan ook van de baan.

De faculteit moet haar testament dus nog niet opmaken. Ook in de formatie van een vicerectoren ploeg staan de gewoon hoogleraren van de faculteit niet achteraan in de rij. Zo was in de vorige ploeg Didier Pol-

lefeyt vicerector voor Onderwijs.

Volgens verschillende bronnen zou Lieven Boeve, topman van Katholiek Onderwijs Vlaanderen, dat plekje aangeboden hebben gekregen van Sels. Het katholieke net zou echter roet in het eten hebben gooid.

'Als ik zo'n kort antwoord geef, dan weet je dat het oprecht is'

LUC SELS,
RECTOR KU LEUVEN

Sels reageert op die vraag met een simpele nee, gevolgd door een stilte. 'Als ik zo'n

kort antwoord geef, dan weet je dat het oprecht is', vervolgt hij. 'Boeve is bijzonder waardevol voor de universiteit vanuit zijn positie.' De topman zelf reageert dat daar 'nooit formele contacten rond geweest zijn. Als er al een voorstel zou zijn geweest, dan zou het bovendien zeer vreemd zijn mocht ik daarop ingegaan zijn.'

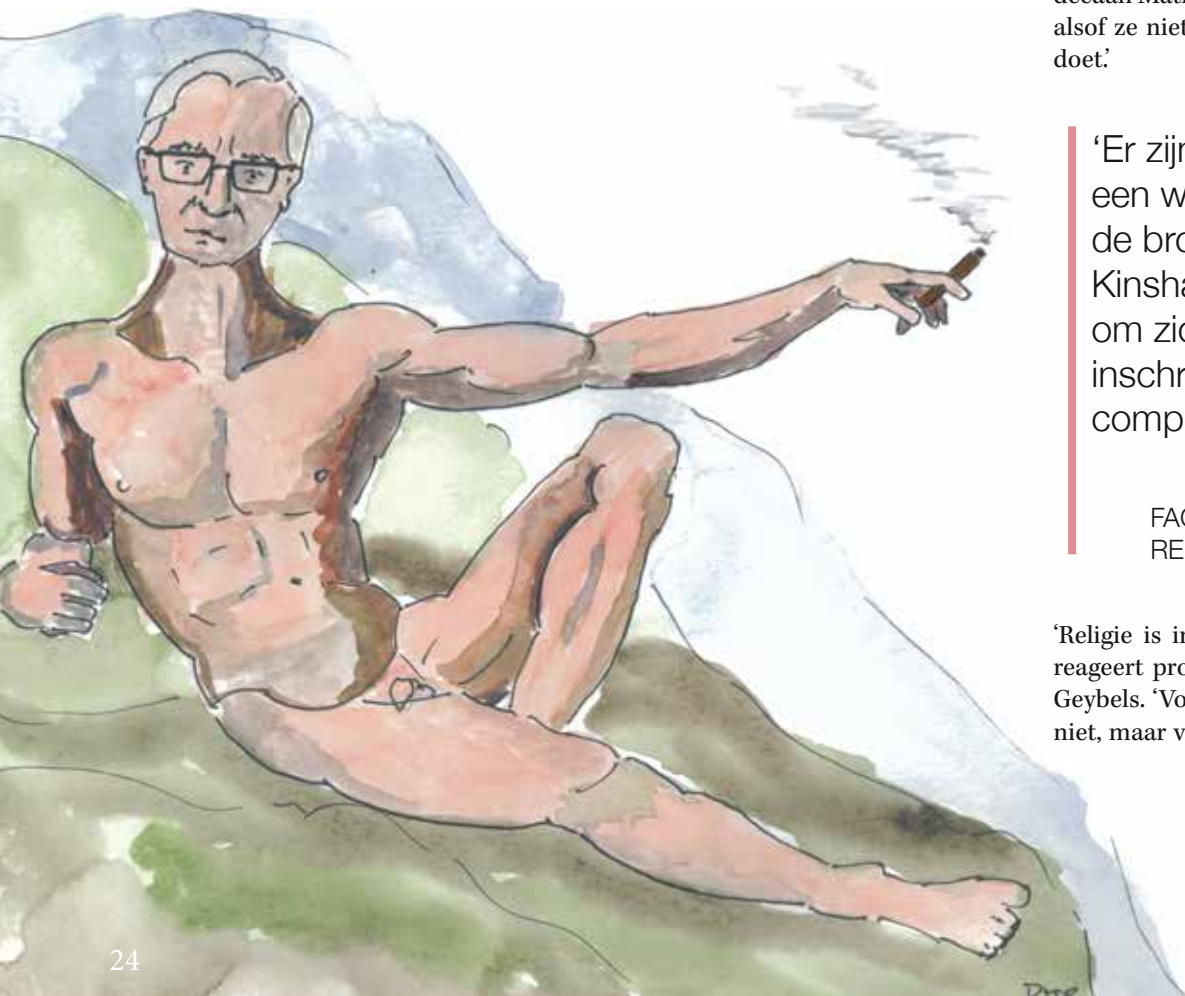
Anomalie

Wat er ook van de geruchten aan is: de faculteit leeft. Als eigenaardig beestje, dat wel. In deze moderne tijden wordt haar bestaansrecht wel eens in vraag gesteld, bijvoorbeeld door filosofen zoals Maarten Boudry (UGent). Ook binnen de eigen universiteit is de faculteit soms voorwerp van spot. 'Ik durf ze niet allemaal op te sommen, de mopjes die door sommige proffen over onze faculteit gemaakt zijn', hekelt decaan Mathijs Lamberigts. 'Het is precies alsof ze niet weten wat men hier feitelijk doet.'

'Er zijn hier mensen die een week lang vanuit de brousse te voet naar Kinshasa zijn gegaan om zich te kunnen inschrijven op een computer'

MATHIJS LAMBERIGTS,
DECAAN VAN DE
FACULTEIT THEOLOGIE EN
RELIGIEWETENSCHAPPEN

'Religie is in de samenleving belangrijk', reageert prof Empirische Theologie Hans Geybels. 'Voor Maarten Boudry is het dat niet, maar voor miljarden andere mensen

is het dat wel. Om een boutade te gebruiken: atheïsme is bij wijze van spreken een anomalie in de wereld. Wij beseffen dat amper.'

Dat vertaalt zich ook in studentenaantallen. Van de gewone faculteiten is de Faculteit Theologie en Religiewetenschappen met 695 studenten de kleinste. Meer dan de helft daarvan (379 om precies te zijn) is echter internationaal. Bovendien is het hoogste aantal nationaliteiten van alle faculteiten er vertegenwoordigd. Vaak gaat het om katholieke ordes in het buitenland die hun beste kloosterlingen sponsoren om hier te studeren. Bijzonder gemotiveerde mensen, volgens Lamberigts. 'Er zijn hier mensen die een week lang vanuit de brousse te voet naar Kinshasa zijn gegaan om zich te kunnen inschrijven op een computer. Die ervaren hun studies als een gigantische kans en doen er dan ook alles aan om die ook waar te maken.'

Betrokken buitenlanders

Al creëert dat ook een probleem rond integratie. Zo zijn deze internationals minder betrokken in de studentenvertegenwoordiging en komen ze zelden naar activiteiten van studentenkring Katechetika. 'Dat is ook begrijpelijk; veel van hen zijn dertigers en veertigers. Wel proberen we soms activiteiten, zoals een misviering of brunch, samen te organiseren met de studenten die hen vertegenwoordigen', aldus preses Sander Vanmaercke.

'Bijna al mijn proffen thuis zijn alumni van deze faculteit'

FILIPIJNSE
THEOLOGIESTUDENT

Lamberigts geeft toe dat die nationaliteiten soms ook botsen. 'Daar spelen cultuurverschillen die je niet krijgt weg-gewerkt. Maar langs de andere kant vind ik het een enorme rijkdom. Je hebt hier mensen uit Nederland, India, heel Afrika, Australië, Myanmar...'

Soms komen de studenten ook uit gebieden met een heel conservatief geloof en een dominante Kerk. Nochtans staat de Leuvense faculteit gekend om haar eerder

progressieve houding. Zo stelt Lamberigts: 'Ik zou graag hebben dat er binnen de Kerk minder deductief gedacht wordt over een aantal ethische problemen. Ik ben meer voor een breedte aan opvattingen.'

De uitstekende reputatie, onder andere door het indrukwekkend patrimonium dat in de Maurits Sabbebibliotheek te vinden is, maakt veel goed. Een internationale student uit de Filipijnen getuigt: 'Hoewel ik me ervan bewust ben dat religie een verminderde betekenis heeft in de Westerse maatschappij, heb ik toch besloten mijn Theologiestudies aan de KU Leuven te volgen vanwege diens reputatie in de discipline. Bijna al mijn proffen thuis zijn alumni van deze faculteit. Het waren zij die me een progressieve oriëntatie bijbrachten over het in de praktijk brengen van theologie, door het toe te passen op verschillende sociale omstandigheden.'

De faculteit heeft daarin dus ook een missionerende rol. Of toch eerder een imperialistische? Lamberigts waarschuwt meermaals voor het gevaar van het ver-absoluteren van eigen opvattingen. Maar dezelfde vraag kan gesteld worden als de faculteit zo'n grote rol speelt in de opleiding van clerici over heel de wereld. 'Zoals het hoort in een academische opleiding hebben ze een spiegel voorgehouden gekregen', antwoordt Lamberigts. 'Ze hebben daarin hun eigenheid niet moeten opgeven, maar deze juist uitgezuiverd.'

Researchmaster

De faculteit wordt hoe dan ook bevolkt door een divers publiek. De andere helft studenten komt van eigen bodem. Al heeft daar de meerderheid al een diploma op zak, wat overigens de goede slaagcijfers aan de faculteit verklaart. Toch kiezen ook Vlaamse achttienjarigen voor de opleiding. Vaak komt deze kleine groep terecht in de initiële (Nederlandstalige) master en niet in de drukbevolkte Engelstalige onderzoeksmaster.

Daardoor wordt weinig belang gehecht aan de Nederlandstalige master, waardoor die te gemakkelijk en herhalend zou zijn. Dat leidde tot protest bij de studenten en in de POC (permanente onderwijscommissie, red.).

'Onze eerstejaarsstudenten vragen ook gewoon wanneer het fuif en cantus is'

NIELS MARIS,
EX-PRESSES KATECHETIKA

'Toen de researchmaster werd opgestart, is al onze energie daarin gestoken. Dat was een nieuwe uitdaging en we moesten ons bewijzen. Maar we hebben inderdaad onze initiële master daardoor wat verwaarloosd', geeft Lamberigts toe. 'Studenten hebben daar terecht kritiek geleverd.' De decaan hoopt dat de problemen nu zijn gereduceerd. Ook preses Vanmaercke is tevreden over de evolutie.

Nieuwe openheid

Als jongere voor een opleiding Theologie gaan, lijkt geen evidente keuze. Eén die soms gepaard gaat met stigma's? 'Mensen vragen wel eens of ik priester wil worden, wat dus niet het geval is', zegt Vanmaercke. 'Onze eerstejaarsstudenten vragen ook gewoon wanneer het fuif en cantus is', verzekert Niels Maris, ex-preses van Katechetika en student Kerkelijk Recht.

Negatieve reacties van andere studenten hebben ze nog niet meegemaakt. 'Vaak merk ik net het omgekeerde,' reageert Maris, 'dat andere kringen juist heel geïnteresseerd zijn. Het is vooral de vorige generatie die een aversie heeft tegenover de Kerk. Nu weten veel jongeren er weinig over en dat creëert een nieuwe openheid.'

Losing my religion?

Of gaan studenten nog naar de mis?

door Els Cole & Daan Delespaul / beeld: Daan Delespaul

Of het nu gaat om de transcendente ervaring die je gisteren had op de Oude Markt of dat halve mirakel dat zich voltrok bij het openen van je IER: elke student gelooft wel in iets hogers daarboven.

Het geloof in Vlaanderen neemt jaar na jaar af en dat is bij studenten te merken. Het katholieke opinieweekblad Tertio pakte reeds uit met onderzoek van de KU Leuven waaruit bleek dat slechts 4,3% van de 17- tot 18-jarigen een sterk geloof in Jezus heeft. Religieus geloof staat onder druk, maar toch is het voorbarig om hieruit te concluderen dat jongeren het geloof nauwelijks koesteren, meent Didier Pollefeyt, professor aan de faculteit Theologie en Religiewetenschappen: 'Onze cijfers staven geen merkbare afkeer voor het geloof, zeker niet zolang dat gebeurt in openheid op de ander en het niet eenzijdig of dwingend is.'

'Voor de nieuwe generatie gelovigen is godsdienst daarom niet langer een wetboek, maar een richtlijn om het leven zin te geven'

SANDER VERMAERCKE,
PRESES KATECHETIKA

De meeste studenten ervaren hun relatie met gelovigen dan ook als een soort 'vreedzame co-existentie'. Dit wil zeggen dat zij respect tonen voor het geloof van een ander zolang dit hen niet wordt opgedrongen. Het verhaal is echter niet geheel zwart-wit. Ook de groep die zichzelf niet als gelovig beschouwt, is er indirect toch mee bezig. Maar wat met de conventionele godsdienst?

Evolutie

Volgens Sander Vanmaercke, preses van Katechetika, is er een evolutie te merken: 'We merken vooral dat jongeren, en mensen in het algemeen, bezig zijn met een andere vorm van geloof. Niet meer dat

klassieke geloof zoals we dat in de jaren zestig en zeventig kenden van 's zondags naar de mis te gaan. Wel zijn mensen nog bezig met zingeving en religie op andere manieren. Mensen in België gaan zo inderdaad niet meer naar de mis, maar zijn er vaak persoonlijk mee bezig, of gaan naar andere soorten gebedsdiensten.' Voor de nieuwe generatie gelovigen is godsdienst daarom niet langer een wetboek, maar een richtlijn om het leven zin te geven.

Spiritualiteit

Deze evolutie is ook de Kerk zelf niet ontgaan: Jacques Haers, studentenpastor aan de Universitaire Parochie (UP), ziet een steeds grotere nood aan zingeving in een complexe maatschappij voor jongeren. Hierin kan het geloof een belangrijke leidraad zijn. 'Geloof is uiteindelijk niet meer expliciet verbonden met een christelijke overtuiging, zoals dat in mijn generatie het geval was', stelt hij. 'Het heeft meer te maken met het raken van je eigen spiritualiteit en zingeving in je leven zodat je ervan bewust wordt wat je moet doen om je leven in een plooi te krijgen. Wij vinden het dan ook heel belangrijk om te vragen: 'Mensen, waar zijn jullie nu eigenlijk mee bezig?'. Bij UP willen wij daarin bronnen van hoop en inzet zoeken, zonder een antwoord op te dringen. De afgelopen jaren merk ik dat studenten eigenlijk heel gevoelig zijn wanneer ik erin slaag om dat reflectieniveau te raken.'

Dat laatste lijkt in ieder geval te kloppen: vorig jaar was de faculteit Theologie en Religiewetenschappen nog een van de sterkste stijgers op het gebied van nieuwe inschrijvingen. De studentenpastoor besluit dan ook: 'Het kan dus wel dat we in aantallen afnemen, maar de nood om over zingeving na te denken is voor de jeugd steeds groter.'

**Jasper (evangelisch christen)
- Ichtus**

Twee vragen die vaak worden gesteld zijn: geloof je in evolutie? En: mogen jullie dan geen seks voor het huwelijk? Bij de vraag over seks voor het huwelijk antwoord ik meestal dat ik dat wel zou mogen, maar dat het mij het beste lijkt ermee te wachten.

En bij de vraag over evolutie antwoord ik meestal dat ik wel geloof in evolutie, maar dat ik geloof dat God die in gang heeft gezet. Ik studeer ook voor ingenieur, dus ik heb daar al veel over opgezocht. En eigenlijk hebben mijn geloof en mijn studie elkaar nog nooit in de weg gestaan.

**Ilias (moslim)
- Imsal**

Vrijdag is vaak een drukke IMSAL-avond. Dan komt hier iedereen samen voor het vrijdaggebed. We doen wel regelmatig activiteiten, zoals samen voetballen, maar ook religieuze activiteiten zoals de Koran memoriseren en Arabische lessen. De vrouwen komen wekelijks samen voor een koffieklets en hun wekelijkse 'study circle', waarbij ze proberen ze bepaalde aspecten van de religie uit te diepen. Er worden ook hikes en BBQ's enzo georganiseerd. Daarnaast engageren wij ons ook om regelmatig moskee-bezoeken te leiden. Er zijn bij IMSAL vooral heel veel internationale studenten, de voertaal is hier Engels. Dat vind ik wel heel mooi, er zijn mensen van alle soorten. Je hebt ook meteen een band, doordat wij allemaal hetzelfde geloof delen. Je voelt je meteen thuis. Tijdens de ramadan bijvoorbeeld werd in de studentenmoskee 's avonds samen gegeten. Dan zat ik de hele dag te blokken en dan kwam ik tegen 22u naar hier en dan konden we samen eten. Er zijn zelfs een keer twee van mijn (niet-moslim) kotgenoten meegekomen, die vonden dat ook heel tof, zeker het gratis eten.

**Jozefien (protestants
evangelisch)
- Pharos**

Ik merk dat Christelijke studenten toch wel een beetje dezelfde 'struggles' hebben en dan is het tof om daar samen over te kunnen praten en vriendschappen op te bouwen. Dankzij Pharos ben ik veel meer op mijn eigen benen gaan staan, en qua gebed en bijbellezen ben ik enorm gegroeid. Dat is ook één van die struggles: je krijgt veel mee van thuis uit, maar op een gegeven moment moet je zelf toch je eigen identiteit daarin vormen.

'Ga niet af op wie me claimt'

De populaire Gentse imam verzorgt dit academiejaar een van de lessen van de 21ste eeuw. Voor ons zit een man die zich erg bewust is van zijn maatschappelijke rol.

De wegen in Leuven zijn ondoorgrondelijk en de parkeerplaatsen zeker. 'Ik weet niet of ik hier mag staan', aarzelt Benhaddou tot iemand vraagt: 'Zullen we het erop wagen?'

Benhaddou: 'Historisch gezien hadden imams geen actieve maatschappelijke rol, daarvoor had je een Ministerie voor Religieuze Zaken. Vandaag moet een imam in het westen een ministerie op zich zijn. Hij begeleidt moslims in de verzoening van hun religieuze identiteit met hun plaats in de samenleving en moet zich mengen in samenlevingsvraagstukken. Daarvoor moet je voldoende ingelezen zijn in de geschiedenis, cultuur en uitdagingen van de samenleving, want de taal van de liturgie is niet de taal van de dialoog.'

De rationele islam

U hebt het vaak over 'de rationele islam'. Impliceert u daarmee dat de Islam in essentie irrationeel is?

'Nee, maar misschien is de Islam wel doorgeschoten in irrationaliteit. Hij heeft bloeiperiodes gekend waarin ze floreerde in wetenschappen. Vandaag moet dat evenwicht hersteld worden. 'Rationeel' is dus een tijdelijk predikaat.'

'Geloof en wetenschap hoeven niet in elkaars vaarwater te komen. Wetenschap vertrekt vanuit causale verbanden en geloof geeft zin aan die wetenschap. Het probleem ontstaat wanneer je die twee door elkaar haalt. Je kan Darwin enkel verslaan op het terrein van de wetenschap.'

Daarom laat u vaak die Europese verlichte filosofen in dialoog gaan met de Koran. U lijkt best goed thuis in beide kaders, maar er zijn natuurlijk moslims die die bagage niet hebben.

'We hebben vooraanstaande figuren nodig om die oefening te maken. In de moslimgemeenschap zijn we allemaal op zoek naar iemand die ons een kader kan aanreiken. Bij gebrek aan dat kader, grijpen we naar de Islam van het midden-oosten. Die is kant-en-klaar, simplistisch en laat weinig marge voor interpretatie. Maar dat helpt ons niet vooruit. Ik denk dat we op termijn meer moslims zullen hebben die de eigen cultuur en de Europese cultuur goed kennen.'

Navraag: Khalid Benhaddou

‘Je moet natuurlijk erkennen dat er fundamentele verschillen zijn tussen de manier waarop men de Bijbel heeft bekeken en waarop je naar de Islam moet kijken. Je kan ook de Koran beschouwen als een menselijke tekst die geprobeerd heeft om de wil van god te vatten. Dan kom je tot de conclusie dat die menselijke tekst niet volmaakt is zoals de wil van god, en kunnen we tekstanalyse en historische kritiek toepassen op de koran.’

Dat is wel de manier waarop u de koran probeert te lezen?

‘Ik ben heel voorzichtig om van Gods woord meteen een menselijke tekst te maken. Ik denk dat dat een stap te ver is en dat je moslims vooral moet leren hoe je die teksten historisch plaatst. Dat is al een eerste oefening. Vergelijk de contexten van toen en vandaag en gebruik de rationele geest, niet zozeer de letter.’

Dialogen

Eén van die letterlijke en simplistische lezingen is het salafisme.

Het salafisme is geen stroming die integratie bevordert. Historisch was het ook anti-westers. Ik respecteer het wettelijk kader waarin salafisten hun Islam beleven, maar dat kader is niet toereikend. De vraag die we ons moeten stellen is hoe we samenleven kunnen bevorderen. Wij hebben hier een zorgstaat en blijkbaar is het zo dat we liever solidair zijn met mensen die niet zoveel van ons verschillen.

Met andere woorden: het is gerechtvaardigd om bepaalde vrijheden in te perken om de solidariteit binnen de welvaartsstaat te vrijwaren?

‘Ik zeg niet of je die vrijheden moet inperken. Ik stel dat gewoon vast. Er is een conflict tussen wat juridisch mogelijk en wat maatschappelijk aanvaardbaar is. Dan moet je een model zoeken om dat te verzoenen. We kunnen bijvoorbeeld pragmatisch toegeven waar de morele principes van onze samenleving niet in gedrang komen. Als bepaalde eisen ingaan tegen de gelijkheid van man en vrouw, raakt dat aan die morele principes, maar halaalvoeding niet zozeer.

De vraag is: wat valt onder die morele principes? Patrick Loobuyck gaat er gemakshalve van uit dat er een hiërarchie bestaat tussen vrijheden en dat godsdienstvrijheid daarin altijd het onderspit moeten delven. Dan kan je vrijheid van religie beter afschaffen.’

‘Volgens Habermas moeten we constant in een dialectiek met elkaar blijven communiceren. Luister naar elkaars referentiekaders en daar zal een synthese uitkomen. Cruciaal is dat we elkaar als gelijkwaardige gesprekspartners beschouwen. Hij spreekt van machtsvrije communicatie, maar dan word ik marxistisch: machtsvrij bestaat niet.’

Waarom zou je dan überhaupt nog in dialoog gaan?

(Gedreven) ‘Er is geen andere mogelijkheid. Je kan enkel via een dialoog inbreken in die machtsstructuren. Als gemeenschap moet je van die machtsstructuren deel gaan uitmaken.’

In die dialoog stuiten we soms op onderwerpen waar een consensus onmogelijk lijkt, zoals homoseksualiteit.

‘Op dit moment is de opvatting heel duidelijk: de Islam stelt inderdaad dit relatiemodel niet voorop. Maar als je naar de praktijk kijkt, zie je veel moslims die dat wel kunnen verzoenen met hun geloof. Je kan niet meer stellen dat de moslimgemeenschap tout court homoseksualiteit verwerpt.’

‘Je mag niet zo ver vooruitlopen dat niemand meer volgt’

‘Je zal ook mensen vinden die homoseksualiteit niet aanvaarden, maar zorg ervoor dat je ze genoeg triggert om in debat te gaan en hen dwingt om hun standpunt te beargumenteren zodat je een dialoog op niveau krijgt. Erken die diversiteit aan ideeën als een realiteit en vanuit die erkenning kan je open en met een kritische ingesteldheid in debat gaan. Dat zal altijd nieuwe syntheses geven.

U moet zichzelf soms in de marge zetten.

‘Ik heb een andere rol te spelen. Daarom spreek ik ook niet graag een politieke kleur uit. Ik denk dat ik invloed kan hebben op het beleid vanuit mijn contacten met verschillende partijen. Net omdat ik me niet meteen kan terugvinden in één partij is het pragmatisch interessant om te zien welke partij een stuk van mijn verhaal kan opnemen (glimlacht). Vandaag ben ik relevanter zonder politieke kleur. Als ik straks relevanter kan zijn met politieke kleur, dan moet ik natuurlijk mijn kans wagen.’

U wilt als brugfiguur wegen op het beleid, maar moet zich binnen de moslimgemeenschap ook meten met extremistische predikers.

‘De bekendste predikers in de wereld zijn niet per definitie inhoudelijk de sterkste. Haitham al-Haddad heeft miljoenen volgers, maar inhoudelijk slaan zijn preken nergens op. Hij heeft gebruik gemaakt van een tijdsgeest waarin inhoud niet zo belangrijk is. Verkoop jezelf als product en iedereen kijkt op naar je heldenstatus. Ik noem dat een oelama-cratie (Islamgeleerde, red.) Men gaat niet meer af op de wil van god, maar op de wil van de geleerde. Dat is het grootste probleem in religie.’

‘Je mag ook niet zo ver vooruitlopen dat je niemand meer mee hebt. Je moet voldoende een taal spreken zoals Haitham Al-Haddad, maar met een sterkere inhoud en een boodschap die compatibel kan zijn met onze realiteit in Europa.’

Zorgt het soms voor spanning binnen uw gemeenschap dat politici van bv. N-VA of een rechts-nationalistische website als Doorbraak u als ideale voorbeeld nemen?

‘Tegen mijn gemeenschap zeg ik altijd: ga niet af op wie mij claimt. Ik ben on speaking terms met iedereen. Iedereen zal wel iets in mijn betoog herkennen wat voor hen interessant is, maar ik zal zelf geen claim maken op een politieke partij. Ik heb mijn verhaal en ik probeer dat te brengen zonder dat iemand mij voor zijn kar spant. Daar ben ik heel consistent in. Wat ik hier vertel, vertel ik elders ook. Anders val je vroeg of laat toch door de mand.’

Apolloon liep een blauwtje

Preses ontkracht stelling dat VTK geen vrouwen laat lopen

“Sterker nog, elke vrouw die ons ziet, loopt direct weg”

Ekonomika reikt weer absurd dure prijzen uit

3de plaats

Srprs.me reis

2de plaats

iPhone

1ste plaats

Alma slaatje

Mark Peeters legt samenzwering bloot

“24 urenloop is eigenlijk 23 uren56minuten4secondenloop”

Loko boos op standje Existenz

“Weer veel te ambitieus en volledig buiten proportie”

Naast Rector Sels geeft ook Apolloon een startshot*

*Niet echt natuurlijk, Apolloon laat geen meisjes lopen

McDonald's sponsort Underdogs van Letteren

"Dit is gewoon de beste plaats om nieuwe werknemers te vinden"

COLOFON

Veto
's-Meierstraat 5
3000 Leuven
016 22 44 38
veto@veto.be

Jaargang 44, nummer 3
31 oktober 2017

Hoofdredacteur Nora Sleiderink
Redactiesecretaris & V.U. Tom Dinneweth
Redactie Nelis Jaspers, Vinsent Nollet, Anneka Robeyns, Bavo Nys, Guillaume Deprez, Michelle van den Broeck
Schrijvers Vinsent 'ondoorgegrondelijk' Nollet, Anneka 'Cthulhu, the Ancient One' Robeyns, Tom 'inspiratie' Dinneweth, , Nelis ' een dwiezel' Jaspers, Els Cole, Guillaume Deprez, Nora ' een zoektocht' Sleiderink, Mikhail 'vliegend spaghetti monster' Efimenko, Benno 'Mijn mama' Debals, Simon Bellens, Jan 'Kanye' Costers, Shari 'Nick Cave' Dedier, Josje 'Romy Schneiderlin' Kerkhoven, Veranika Nazarchuk, Ellen D'Hoore, Emmanuel van der Beek, , Vincent Cuypers, Jan Haven, Jens Wynants, Sharyfah Bhageloe, Lorenzo Buti, Daan Delespaul, Daphne de Roo, Tuur Desloovere, Valentijn Prové, Jef Cauwenberghs
Eindredactie Nora Sleiderink, Nelis Jaspers, Tom Dinneweth, Daphne de Roo, Jan Costers, Vinsent Nollet, Tim Van Roey, Anneka Robeyns, Simon 'LIEFDE' Bellens
Beeld voorpagina Jonas 'Getoast rozijnenbrood met een laagje Caprice des dieux' De Leeuw
Fotografen Bavo 'Joseph Niépce' Nys, Zourab 'Allah fakbar' Moussaev, Thijs 'KFC' Christens, Seppe Duwé, Kaatje Roelant, Robin Cappaert, Daan Delespaul, Tekenaars Guillaume 'mezelf' Deprez, Pjotr 'Karl Marx - like duuuuh' Hubin, Jonas Getoast rozijnenbrood met een laagje Caprice des dieux' De Leeuw, Célia De Landmeter, Valentijn Prové
Video Philip 'een warm dekentje tegen de onheilspellende buitenwereld... of zoiets' Lammens, Benno 'Mijn mama' Debals, Nelis 'een dwiezel' Jaspers, Hans 'de 'generous jacqueline met generous fries' van de macdo' De Mey, Kaatje 'mijn bed' Roelant
KU Leugen Thomas Winters, Guillaume Deprez en Klaas 'Thomas Winters zijn broerzVan den Broeck, Louis-Victor Allaert

Domo
ELK KIND KANSEN GEVEN

Wil jij iets betekenen voor kwetsbare gezinnen? Word als Domo-vrijwilliger 'vriend aan huis'!

Voor meer informatie:
Tel. 016/89 04 69 - www.domovlaanderen.be

AKWIT00A

doe de groentetas!
elke maandag een verrassend biologisch groente- en fruitpakket

Alma 2, Alma 3, Huis Jeanne Devos, Gasthuisberg, Green Office en LUCA

www.kuleuven.be/groentetas

ALBATROS

F U I F Z A A L

ORGANISEER JE EIGEN EVENTS

*in de goedkoopste
fuifzaal van Leuven!*

Reserveer nu via 016/22.31.09 of
albatros@loko.be
Meer info: www.loko.be/albatros

TARIEVEN

€365 huur voor een fuif

€260 huur in het weekend of voor een vereniging aangesloten bij
LOKO

€180 huur voor een cantus

3e fuif of 3e cantus op 1 jaar = 4e gratis huur

LOKO